

העולם הזה

המחיר
75
פרוטה

למס. 662 / שנה 13 / י"ד תמוז תשי" / 29.6.1950

השבועון המצויר
לאינפורמציה

להולכים ברגל

עשה

אל תעשה

הסתכל קדם

אל תפתיע את הנהג

חרומת המקום צ"י: קשת בע"מ, מפעלים לוקוי יבש.

לחובבי זמרה היא ידועה כאלי מיתמר הזמרת. אך מבקרי גלריות ותערוכות מכירים אותה בשם אלי הורוביץ, הציירת. (ראה מדור ציור). היא נולדה בפאריס להורים ארץ-ישראלים. משם ברתה בהיותה בת 13 והגיעה לאנגליה אחרי שבועיים בסירת דייג קטנה. אביה היה פקיד גבוה בממלכת דה-גול בלונדון. היא החלה להשתמש בשם מיתמר לראשונה בהופעותיה בתוכנית "זמרי מונמארטר" בשידורי הבי.בי.סי. הצרפתיים.

אף כי אמה ואחיה הם ילידי הארץ, לא ידעה אלי אף מלה עברית עד אשר עלתה ארצה. לפני כשנה, והיום היא מדברת עברית בשטף ויש לה כבר מספר קלטות של שירים עבריים.

לקוראיו

"אילת היא השער לאסיה!" — מזלם אלה הקדמנו לפני שבועיים לרשימתו של שליחנו המיוחד בעדן. אותה שעה כבר היתה בידנו הודעת שליחנו על אודות האניה "לוציה" שהפליגה מעדן בנסותה להגיע לאילת. עתה מותר לנו לפרסם את הרפורטג'ה המלאה של שליחנו המיוחד.

מעטות השאלות בארץ שדובר עליהן כה הרבה בעד גיוס הנשים לאור העקרונות הנעלים של חינוך הדור ושנוי הזכויות לאשה. אלא שאיש לא טרח לשאול את דעתן של הנזעזעות בדבר: הצעירות החייבות גיוס והמדריכות שעליהן לבצען. את זאת בדיוק עשה אורי אבנרי שנכנס לעזבי הקורה של בעיה זו, והמביא לנו בגליון זה את מסקנותיו לאור חקירה מקיפה ונסיונו הצבאי בעבר.

עם הופעת הגליון האחרון נפתח, בתנופה רכה, מפעל המנויים של "העולם הזה". מאות קוראים מורחים לבוא בעצמם למשרד ההנהלה בכדי לחתום על המנוי ולהבטיח העצמם קבלה סדירה של העתון גם בתנאי הצמצום הנוכחיים (וכדי לזכות בספריהינם, הניתן כפרס לכל מנוי המשלם לשנה מראש). בניתיים הושלמו הסידורים בשלוש הערים הגדולות, בהן יקבלו המנויים את העתון (החל מן הגליון הזה) עוד ביום ה' בשבוע, ואנו מקווים שבקרוב נצליח להגיע לסידור דומה גם במושבות.

בשבוע החוקף שוב קפצה התפוצה, אולם אין באפשרותנו לציין מספר, מכיון שכרוב המקומות אודו הגליונות עוד ביום ו'.

מכתבים

בת הסקנדלים אינה מונופולין של מפלגה או שיכבת-גיל אחת.

הגנה — עדי מי?

תאור הפשע ברחוב המלך ג'ורג' 82 ("העולם הזה" 661) היה מאלף ומעניין, אבל אני שואלת את עצמי אם אמנם היה מוצדק לפרסם את תמונת החשודים. אמנם היה זה שוד אכזרי, אך לדעתי צריכים גם לגלות יחס של רחמים כלפי החשודים, שהם עולים חדשים.

אסתר לכבי חיפה.

לאור הניסוח של הרפורטאז'ה אין אנו חושבים כי היה טעם לעכב את פרסום התמונות. לדעתנו זה לתועלת הצבור.

מסתננים

הודעו עתי לקרוא את הרפורטאז'ה על גירוש המסתננים ("העולם הזה" 661). מתקבל הרושם שבעל המאמר לא אמר את כל מה שרצה לאמר, וכי ישנם חורים ברציפות של התמונות. אם אתם יודעים את כל האמת, מדוע אינכם מספרים אותה גם לנו?

דוד בנחורין, תל-אביב.

יש דברים שאין הפרסום יאה להם.

דמען לירה מוראד

מה הענינים, מה? לא רוצים לתת לנו לראות את לילה מוראד בסינמה? דחילכום — תארנו תנועה למען לילה מוראד. אנחנו מצטרפים מיד. כל השבאב, שכי התקוה. אנו מקווים שהשלטונות יחזרו מאי סוד הצגת הסרט של לילה מוראד ("העולם הזה" 661) ויתנו עיי כד גם לבני שכי התקוה את ההזדמנות לראות תו.

נבואה

שעתיים אחרי שראיתי את עמוד הקארטונות והנהרות של דוש, "הכנסת מתנייסת לעתודות" ("העולם הזה" 661) בו צייר את הרב מימון מתפטר, שמעתי את הידיעה הסנסציונית שהרב מימון באמת התפטר באותו יום (מן הממשלה). האם היתה לכם אינפורמציה סודית מראש?

דן שטיימאן, ירושלים

לא. אנו משערים שהרב מימון ראה את הקארטונות ונזכר שזמן רב מדי עבר מאז הגיש את התפטרותו האחרונה.

רק תוצרת מקומית?

שערויה! האם אולי הבחורות הן פות בארץ, שאתם נאלצים להביא בשער "העולם הזה" (661) תמונה של בחורה הנמצאת בלונדון? אגב, הצורה החדשה של השער מוצלחה מאד.

רית אבי, אי-שם.

אנו סבורים שהכבוד היה מגיע לשי"דה שלומון. קראי את תולדותיה בגליון הקודם.

סקנדלים

הופתעתי הפתעה מרה לקרוא ברשימה על שביתת הסטודנטים ("העולם הזה" 659): "כמו בכל סקנדל, גם כאן צועדים אנשי מפ"ם בראש... אנשי מפא"י, גם כשהם צעירים, שוגאים סקר דלים". האם מעטים הסקנדלים שאנשי מפא"י, זקנים וצעירים כאחד, בראשם? יהודה אבני, ראשון-לציון

הדברים נאמרו, כמובן, באירוניה. אנו מסכימים לדברי הקורא אבני שאה

היט תנובה
Hit Tano

הדרן
HADRAN

תפוזים
PASTEURIZED ORANGE

מונהל בקי 350 גרם

לשם ולסמל
תנובה

ידיעת קצרנות פותחת אפשרויות רבות

בחדשים יולי-אוגוסט יפתח קורס דו-חדשי אינטנסיבי לקצרנות עברית ואנגלית לפי שיטת גרג הפשוטה בהדרכת מר ח. קמפינסקי, מחבר הקצרנות העברית לפי שיטת גרג. הרשמות — רק במשך חדש יוני — כלהלן:

חיפה: (ימים א' ו') אצל מר קמפינסקי, רחוב פבונר 19.
תל-אביב: (ימים ב', ג') מלון "אירופה", רח' אלנבי 42, טל' 2913.
ירושלים: (ימים ד', ה') מלון "ויסא", רחוב המלך ג'ורג' 21, טל' 2515.

ההצלחה מובטחת!

ראשית הסיפור: אדם פרטי שהיה לו רעיון הרפתקני בא לעדן ומוצא אניה איטלקית ורכיחובל המוכן להסתכן...

נפרץ המצור על אילת!

כשהודיעו שהאניה באה, איש לא האמין. האניה הגיעה, וחוף מתושבי החוף לא הקביל אותה איש. אבל השמחה היתה עצומה. החברה השתגעו. שררה אורה של נצחון גדול.

הנסיעה

זה ספור המסע של "לוצייה" (כיום "אופיר"), מעדן לאילת, מפי אחד מאנשי הצוות:

(המשך בעמוד 4)

מאת שליחנו המיוחד, בנו רותנברג

פיגאמה, קופץ על גיפ ונעלם כאחוז טרוף, אלא שזו היתה אזעקת שוא. אחרי שבוע שוב קבלתי את "הרושם" שהאניה צריכה להגיע. ירדתי אילתה, גם הפעם לשוא.

ככה שיחקתי "תייר" לאילת מספר פעמים עד שסוף סוף הגיעה האניה, אלא כאן חזר הספור של הזאב והרועה

נמל ההפלגה

ישבתי במלון קרסנט בעדן. ליד הבאר יושב בחור חבוש כובע טרופי לבן ופניו כפני רוסי, מקומטים כשדה שזה עתה נחרש. לידו יושב אחד נמוך, לבוש לבן וחבוש מין כיפת ימאים. הם שוחחו באנגלית של נמלי אפריקה המזרחית. ופתאום אומר הרוסי: "ימח שמך!" אני פרצתי בצחוק, והוא פנה אלי, בעברית. כך הכרתי את מילמן. מילמן לא ספר לי דבר על האניה ועל התכניות. אולם בנמל ראיתי עריי מה גדולה של ארגונים וחבילות שעליהם התנוססו כתבות עבריות בנוסח תימן. האניה שהטעינה את הארגונים היתה לוצייה, השייכת לקפיטן האיטלקי ציאסו, והיא היתה רשומה לנסיעה דרך הסואץ. לא היה כל כך קשה לגלות את המשימה האמתית של האניה. עלתה על האניה, והתידדתי עם הצוות, שהם ערבים וכושים מאריטריאה וחבשי.

כשנתפסה אילת בידי צה"ל, כבר אז עלה בדעתי של נוח מילמן, בן 43, נשוי ואב לילד, הרעיון לפתוח את דרי כי הים לאפריקה המזרחית. מילמן סייר בשנת 1946-7 בנמלי אפריקה המזרחית

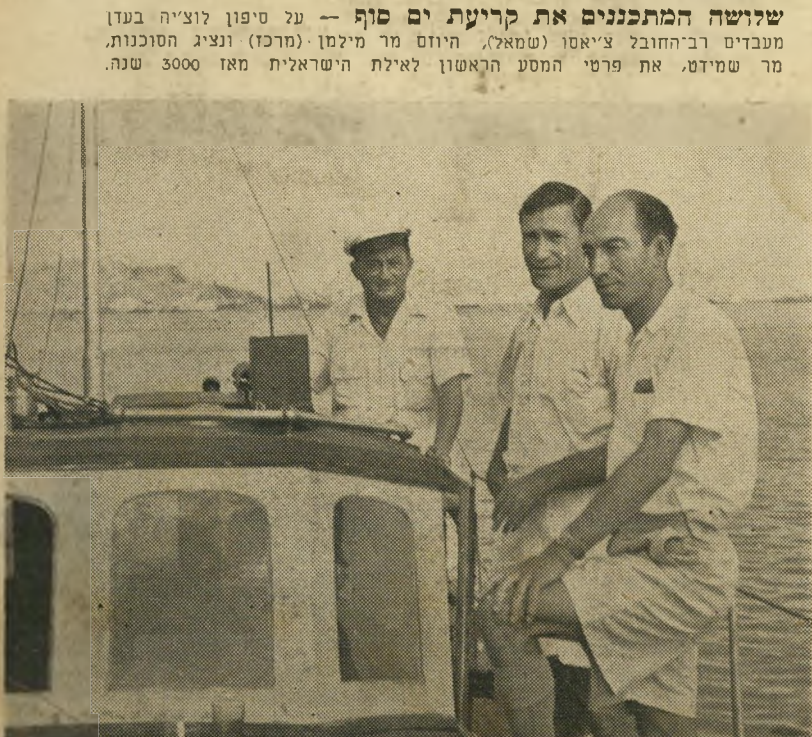
מנהל רשות הנגב ציוני

גישה מעשית איפשרה רעיון מהפכני.

וראה את האפשרויות העצומות למסחר עם ארצות אלה. הוא קבל את הרשיון הראשון לפי ריקת סחורות בנמל אילת. היה רק מכשול קטן: לא היתה אניה, לא היו סחורות להטעין עליה, לא היה כסף לקניית סחורות. ולא היה נמל באילת. מילמן לא מצא לקוחות לנמל שלו. לבסוף מצא את הגוינסט. בעדן היו מונחים 500 טון חפצי עולים ותשמישי קדושה, ואין דרך להובילם ארצה. מילמן סס לעדן, ובו ביום מצא לו אניה עם רכיחובל מתאים.

האניה מגיעה

לפי החשבונות שעשה לי הקפיטן היתה האניה צריכה להגיע לחוף אילת כעבור 12 יום. ירדתי לאילת ביום ה-12. בלילה השני, בשעה שתיים בערך, קמה מהומה באילת. אני פותח את החלון ומסתכל החוצה והנה גיפ ועליו יושב אבי, נציגו של מר ציוניק, (הנקי) רא מושל אילת) לבוש תחתונים, רב סרן בשט מחזיק זוג מכנסים קצרים ביד ושניהם צועקים: "אורי, האניה באה!" ושורקים במשרוקית. ומבלי לחכות רגע ירדו לי מיד אחרי זה נפי תח חלון ואגף קופץ למטה במכנסי

„לא ידענו מה, לא ידענו לאן!“ שמירה מעולה על הסוד היתה יסוד ההצלחה. הסבלים הסומאליים העמיסו את הארגזים ככל מטען אחר. בעיניהם היתה זאת ספינה רגילה, הדומה בכל למאות הספינות הקטנות המובילות סחורה בין נמלי אפריקה ואסיה. הם לא ידעו גט לקרוא את הכתובת „דברי קודש“ שהתנוססה על חארגזים, ובכלל — למי זה איכפת מה יש בארגזים, קודש או חוליון? הרי הסומאליים אינם בקיאים בדרכי הדיפלומטיה הבינלאומית...

רץ תפשה אותנו סערה, ולא היתה ברי רה אלא להמלט לאחד האיים הקרובים ולעגון במחסה האי. שם היינו תקועים ארבעה ימים.

שוב יצאנו לדרך ושוב ברחנו מה- סערה, אולם בסוף הגענו לפורט סודאן. זה היה ב-28 במאי והנה חברת „של“ לא רצתה למכור דלק לאניה. כי לא היו לנו לירות אנגליות לתשלום. למזלנו הופיע שם איזה אמריקאי, ספק קצין ספק דוקטור, שקוראים לו לפי דות, והציל את המצב. הוא הוציא דו-לרים מהכיס, והכל היה בסדר. אחרי ששילם בעד הדלק, הצטרף לנסיעה עם עוד אחד, אנגלי צעיר נחמד, ושמו בלייקלי.

המכונה מתקלקלת

עכשיו היה שמח. ויצאנו שוב לדרך. הים היה שקט והאניה המשיכה בדרך כה כל הלילה ללא תקלות. אולם למח-

(המשך מעמוד 3)

„הפלגנו מעדן ביום אחד כצהרים ואתנו מישוהו זר, שקוראים לו נוח. חוץ מזה היינו הצוות והקפיטן. לאן נוטעים? אנשי הצוות אינם מתעניינים. ובעצם זה לא משנה, כי נשף מונסון חזק, והים סער. ראיתי שהקפיטן שלנו מודאג, כי עמדנו להגיע למיצר בב אל מנדב בלי-לה, וזה מסוכן, בגלל הסלעים שם.

האניה נעצרה ורק בשתיים לפנות בוקר המשכנו בדרך והגענו לבב אל מנדב בשעה שש וחצי בבקר.

מזג האוויר במשך כל הנסיעה היה בלתי רגיל, כי בדרך כלל המונסון נפסק לפני חודש יוני. הים סער, ובקושי המשכנו בדרך. הגענו לאסב, נמל באי-ריטראה, ומשם יצאנו למאסאוא. במאסי-אוא התברר שסוללות המנועים צריכות מלוי, ונשארונו שם כשלושה ימים. מכאן המשכנו לפורט סודאן. אולם כד-

„חברוא, הם הגיעו!“ זה חודש מחכה להם אילת, בדאגות ובחששות, מה פלא שבניה קופצים בקוצר רוח המימה (למטה) כדי לשחות אל הספינה?

צי אילת יוצא לקראת לוצ'יה -- אין זה ביקור שיגרת של פקודי נמל ושוטרי מכס. הם יעשו את הכל: הם סבלים, ספנים — וגם משמר כבוד.

155
„הרימו העוגן!“ בשיוון נפש מתבוננת עדן באניה המתכוננת לצאת למסע הרפתקאות בין חופים עוינים, לקראת סערות הטבע ויצרי האדם, אל חוף הבתולין איי-שם בצפון...

אחרון המטען מובל לאניה —

כל הסחורה כבר נמצאת בבטן האניה. מחכים רק למר מילמן, שבחר לו דרך בלתי-רגילה במקצת לעלות על אניתו „שלו“. היה זה רגע גאה בחייו של „המשוגע לדבר“, העלו במוחו זכרונות מן הימים שדפק על הדלתות ולא נענה?

רת. שוב התהפך העולם. הים סער כאלף שדים, ולא התקדמנו. יכולת לצאת מה-אניה וללכת ברגל במהירות גדולה יותר מקצב האניה. התחבאנו מאחרי ראס ראזאיה, שהיא כמאה מיל צפונית מפורט סודאן. ושם מצאנו שהמנוע התקלקל.

האמריקאי והקפיטן ירדו לחוף, מצ-או מכונית משא, נסעו 140 ק"מ, בדרך לפורט סודאן, ללא כביש ושביל, וחזרו משם באותו יום בידים ריקות. לא מצאו חלקי מנוע. ולאחר שהדולרים לא הועילו החלטנו לנסות קצת זיעה. זה הפך זיעה רבה, ובסוף איך שהוא תיקנו, והאניה זזה, ושוב היתה סערה

„מה חשבתם עינינו?“ — באילת יש הכל, מזח, מחסנים, שלטונות נמל ובית מלחים. — אמנם רק בזעיר אנפין, אולם כל התחלה קשה. המזח הוקם בין לילה ע"י „רשות-הנגב“, שבעזרתה בוצעה הנסיעה ההיסטורית של לוצייה.

ראיתי כבר בימי משוגעים רבים, אבל כאלה עוד לא. באו עשרות ומאות לשפת הים וצעקו ושמתו, רקדו ושרו. ואלה שנסעו אתנו ירדו לחוף ואחד או שנים מהם כרעו על האדמה ונשקוה.

והפריקה

יצחק צייניק חכה לאניה באילת. הוא הכין שם בעזרת חיל ההנדסה מוח וארגן את הפריקה. בהתלהבות גדולה עבדו גם אנשי חיל הים וחיילי המקום כדי לפרק את המשא.

אחרי מספר שעות ראינו מרחוק את סוף המפרץ.

אנית מרחמה בריטית

אולם באותו רגע קרה משהו לא כל כך נוח. באה לקראתנו אנית מלחמה בריטית והתחילה לאותת. הקפיטן שלנו קלל באיטלקית, ואנחנו שתקנו. מתברר שהקפיטן צדק. כי אחרי שהרים את כתפיו בתנועה של „מה'אכפת-לי“, פני-חה האניה והתנדפה. אחרי כשעה הגענו למקום הנקרא אילת.

בדרך, ונסינו למצוא מחסה ליד החוף, אולם משקרבה האניה לחוף נתגלתה שם קבוצת רוכבי גמלים וזה כנראה הפ-חיד את אנשינו והמשכנו בדרך. נו, זה היה שמת. וכשהגענו למפרץ סואץ התבלבלתי בכלל. במקום להכנס למפרץ, ססינו למיצר צדדי, אני טרפרייז, הידוע כמסוכן מאד לאניות, בגלל זרם המים החזק. עברנו את המי-צר בשמונה שעות. ובאמצע המאבק עם הזרם, נתקלקלו כמובן המנועים.

רעים למקצוע — על סיפון לוצייה מתידדים מלחים-ישראליים, סודאניים ואיטלקיים. קשר עמוק ביניהם — היס. זה הפתח למזבח, לאסיה, לעולם חדש. ברגע זה של התלהבות בסוחים הכל: עציון-גבר התניכית שוב תהיה נמל!

האם גיוס הבנות מיותר ?

שנה אחת — יכול הצבא לקלוט את כל חייבות הגיוס, הרוח הכללית היתה מתרוממת, ואפשר היה לחסל את מגיפת ההשתמטות, שמקורה בהרגשת העול. אולם לא רק תקופת-השרות גורמת להתמרמרות. שום אדם אינו מתאים את עצמו בנקל למשטר צבאי בימי שלום. לגבי הבנות חמורה הבעיה שבעתיים. קבלת הפנים הראשונה במחנה — גזיות השערות — היא טראגדיה לרבות. העובדה שאין הן עוזבות את המחנה במשך חודש ימים, שאין כל מגע חברתי עם בחורים, כל משטר ההצדעות ושאר הטכסים הצבאיים, מפקיד-בוקר, תור לחדר-אוכל, סידור „צבאי“ של המיטות באולמים הגדולים, בהם חיות יחד שלושים בנות — כל זה מוכרח לצנן את ההתלהבות.

למה זקוק הצבא ?

אני שואל בכל הרצינות שאלה אפיקורסית: היש בכלל צורך בכל אלה ? לשם מה לומדת צעירה להשתמש בסטן — כשברור לחלוטין שלא תשתמש בו לעולם ? לשם מה צריכה להצדיע (לפעמים לטוראית-ראשונה הממלאה תפקיד של סמלת), או לשחק ב„שמאל-ימין“ ?

הצבא זקוק למספר מסוים של בנות לתפקידים מיוחדים: פקידות, חובשות, קשריות, מקפלות-מצנחים. האם לצורך זה יש צורך ב„צבא-גשים“ ? מדוע לא יהיה לבנות שרות-גשים כדוגמת השרות הקיים באנגליה ובאמריקה — שרות ללא כל בולשיט צבאי ? מדוע יש להלביש את הבנות מדי חאקי צבאיים, במקום לתת להן תלבושת אחידה נאה ונשית (למשל כתלבושת המארחות של „אל-על“) ?

במקום לשחק בצבא, מוטב היה להקים שרות-גשים שיאפשר לחברותיה היים פרטיים רחבים ככל האפשר, יתן להן חינוך יסודי במקצועות החיוניים, יארגן את העבודה בצורה שתאפשר פרוץ מכסימלי (במקום פרוץ-העבודה הירוד שהוא בלתי נמנע במשטר הצבאי) — ויעמוד כולו תחת פיקוד של נשים. התרשמתי מאד מיחסן החיובי של רוב המדריכות בח„ן. בנות 17 ו-18 אלה חדורות רצון טוב. אין לרובן כל נטיה להיות „מפלצות“. אולם כל רצונן הטוב לא יועיל בתנאים הנתונים. שרות-גשים בעל מוראל כללי גבוה היה מחזיר למדריכות אלה את האפשרות לחנך את הטירוניות בתנאים טבעיים. משטר צבאי ועבודה חקלאית אינם מתמוגגים. יש להניח שרוב הבנות לא היו מתגדות לשרות חקלאי — לוא הוגבל למספר חדשים ולולא היה מותנה במשטר הצבאי. שרות-גשים של חצי שנה, משוחרר מכבלי „צבאיות“, היה פותר גם בעיה זו — והיה מונע את הסצינות הטראגדיות-כמעט הקורות מדי פעם כשנשלחות בנות לשרות חקלאי.

(המשך בעמוד 18)

מאת אורי אבנרי

סידרת תצלומים: מקסים סדומון

„אני רוצה להיות פקידה במטכ״ל!“ אומרת לאה כהן הבלונדינית, ועשרות הצעירות המצטופפות מסביב מאשרות גישה זו במקהלה.

לאה היא נציגה אופינית למאות הצעירות הדרות בצריפים הארוכים של מחנה האמונים. היא גויסה לפני שבועיים. כרוב חברותיה היא פקידה תל-אביבית. ככל חברותיה היא משקיעה מאמצים עצומים כדי לשכנע את המפקדת להעביר אותה כפקידה למטכ״ל.

אני שם לב שאין במחנה עולות חדשות, ושגם בנות עדות המזרח נדירות ביותר.

„הצבא מתרכז בינתיים בגיוס הבהורות האינטליגנטיות ביותר“, מסבירה סרן לאה אתיאס, צפון-אפריקאית חניגית בעלת עיני-תכלת, אדריכלית במקצועה האזרחי.

חוק מגוחך

לפני חדשים אחדים החליטה הכנסת להאריך את שרות הבנות לשנתיים. איש מן הצעירים לא טרח לשאול אם אמנם זקוק הצבא למספר כה רב של בנות ואם כדאי לבזבז על גיוס זה את האמצעים המיועדים לחינוך הצבא ואם אין לספק את הצרכים המעשיים בצורה זולה יותר. חוק זה, ממש כחוק חינוך החובה („העולם הזה“ 659) נתקבל מטעמים דמגוגיים. בלי כל חשבון מוחשי.

האמת הפשוטה היא שרק חלק הבנות החייבות גיוס גויסו. השאר השתמטו באמתלה של „מצפון דתי“ או זכו ל„דחיה“. מדוע ? אין בהן צורך.

התוצאה היא עול משוע. חלק של החייבות גיוס (ובייניהן דוקא המשכילות: אחיות, סטודנטיות, סמינריסטיות, שהציבור זקוק להן בשטחים חיוניים אחרים) תהיינה חייבות לשרת שנתיים — בעוד שחלק של הבנות לא תשרתנה כלל.

יתר על כן — ישרות-השנתיים הורס כל התלהבות של הבנות. אף אחת מן הבנות אינה רוצה לעבוד עבודה חקלאית. למעלה מ-90% מכל המגור יסות רוצות להיות פקידות במשרדים הקרובים לבית. ואשר לפריון העבודה — הרי אין זה סוד שהוא ירוד בהרבה מזה של העובדות האזרחיות.

האם היה המצב מוכרח להיות כך ? בודאי שלא. לוא היתה תקופת השרות מתקבלת על הדעת — לוא היתה, למשל, חצי שנה ; או לכל היותר

נ"זה נקרא — סמל! — בחורות אלו, המתלהבות לנשק, לא תשתמשנה בבו לעולם, לשם מה ניתן להן אימון צבאי הנאה לחיילים קרביים?

תמצית החיים החדשים: הפקודה והשורה. האמנם יש צורך ברמימטציה בשרות של נשים? מדוע תצעדנה הן בשורה לחדר האוכל?

משמעת, ציות, הצדעה! — בכל פינה בשטח המחנה חייבת חוה להצדיע, לעתים גם לטוראית ראשונה

הדוחק ליד הברזים — כבחורים, שוטפות הבנות את כלי הארוחה המונחים לביקורת על המיטה.

המדיום — סמל האחידות. מדוע לא תנתן לבנות תלבושת נשית יותר, במקום מדי החאקי?

ששה זוגות רגליים... — זוהי תמונה נדירה, כי בתקופת האימונים לא ניתן לטירונית לצאת מתחום המחנה ולבוא במגע חברתי עם חיילים.

"טרגדיה" בזעיר אנפין: היד הצבאית מורידה מיהודית שטולץ, הפקידה מתליאביב, את סמל נשיותה — התסרוקת האינדידואלית שלה.

המלחמה הקרה ותחומה

עד אתמול היתה קוריאה ארץ ניד- חת, שם על המפה (כשם שהיו פעם הערים סראייבו ורואניצ'ה). כיום מופנה אליה מבט העולם כולו. האם החלה המהדורה ה"חמה" של מלחמת-העולם השלישית?

לדעתם של האמריקאים, הצבא של קוריאה הדרומית שאומן על-ידיהם הוא הטוב באסיה. הוא מונה 100,000 איש (7 ד"רביזיות), ורוב קציניו שרתו בצבא היאפאני. אולם הצפון עולה על הדרום במטוסים. ביום פרוץ הקרבות היו לצפון 60 עד 200 מטוסים. לדרום היו רק 10.

הבדל נוסף בין המצב בקוריאה וב- סין: הקומוניסטים של קוריאה הדרום מנהיג בעל שיעור קומתו של מארסטה, ואילו לדרום יש כנראה מנהיג העולה על צ'אנג-קיי-צ'ק. הנשיא סינגמן רי, בן 75, הוא פחות או יותר דיקטטור. לא פעם הפר את החוקה כדי להשיג את מטרתו, ואחרי הבחירות האחרונות (לפני כחודש) השיגו מתנגדיו רוב בפרלמנט. אך יתכן שעקשנותו זו תהיה תכונה מועילה במלחמה.

האם תידלק תבערה עולמית? נד- מה שלא. הרוסים סומכים, כנראה, שה- צפון-קוריאים ינצחו לבדם. אולם אחרי המהלומות ששרי-החוקן האמריקאי ספג מידי מתנגדיו בסינאט האמריקאי אחרי מפלתו בסין אין להניח שיתבונן בשו- יונ'נפש במפלה חדשה בקוריאה. האמ- ריקאים יתערבו. אך אין להניח שגם הרוסים יופיעו בגלוי במערכה הצבאית, כל עוד יש להם מה להשיג באסיה בדרכים שקטות יותר.

פרסומת לדוגמה

ספורטאים סברו כי הטניס הוא ספורט "נקי", משחק עדין ומיושב, מישחק של גיטלמנים. לא כענף זה ימצאו הסקנדאלים של ההתאגרות, התעמולה הרעשנית של הבייסבול או האכזריות של הרובבי.

אולם החיים אינם מתחשבים בדעות מוקדמות או ברושם. בין לילה הפך ספורט מיושב ומנומס כטניס למרכז סקנדלים וסנסאציות. הסיבה - טני- סאית מאמריקה בשם גאסי מורן, או ליתר דיוק - תחתוניה של גאסי מורן.

היא הופיעה בתחרות לברושה חצאית לבנה רגילה. אולם משהחלה משחקת

סקנדל זה הסעיר את עולם הט- ניס. מברקים נשלחו לכל חלקי תבל, ובכל מדורו הספורט של העתונות העול- מית, הופיעה הידיעה: טניסאית בשם גאסי מורן הופיעה עם תחתוני תחרא! בינתיים הספיקה גאסי לעלות בסולם הטניסאים האמריקאיים מהמקום ה-13 למקום הרביעי, אך הסערה טרם שככה, ולתדהמת הספורטאים מזה והתענינות הקהל הרחב (שהוא כידוע אהב סקני- דלים) מזה, הוסיפה גאסי עוד הפתעה ל"זכותה". הדבר קרה באלקאהרה.

בתחרות על אליפות מצרים ניצחה גאסי מורן במשחק זוגות. אולם כש- הגיע עת קבלת הפרסים ממלך מצרים, לא התייצבה. המלך נעלב והקהל נדהם. הוא נדהם עד כי שכח כליל את הסני- ציה שהיה עד לה רק שעה קלה לפני כן, כאשר הופיעה גאסי עם תחתונים - שחורים!

ומה אמרה גאסי? "הייתי מוכרחה לרוץ לחדר הגברות. לא יכלתי להת- אפק..."

ועתה שמה של גאסי מורן מפורסם כשם כוכבי הוליבוד, אף כי מקומה בסולם הטניס ירד בינתיים למקום הש- בעיני, אך למי זה איכפת? היא עכשיו מפורסמת, ומסירת בעולם הרחב.

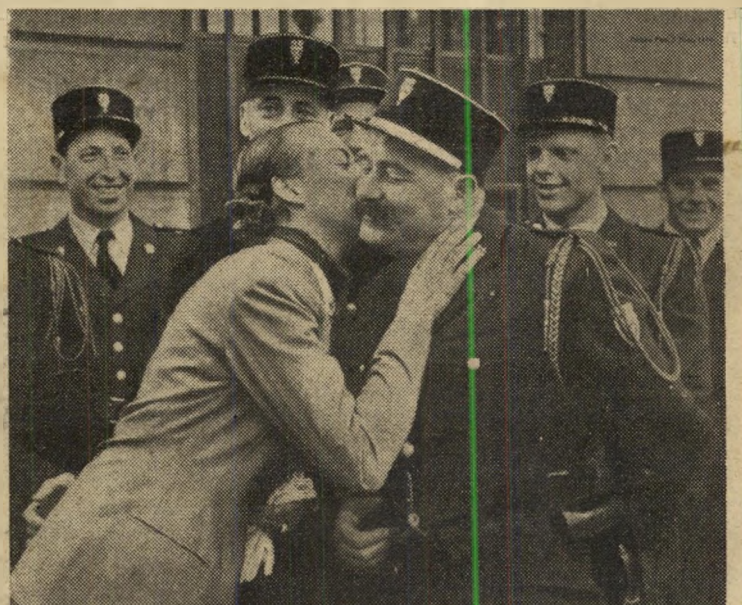
פרורים

* סרסטאפורד קריפט. שר האוצר הבריטי, נזכר בבית-הנבחרים שפעם הציע צירציל ליהפך סוציאליסט בתנאי שהוא (קריפט) ישתה בקבוק שאמפאן. קריפט המתנגד לכוהל, סרב.

* צירלי צ'פלין יביים בתיאטרון הוליבודי את "אותילו", ובזאת יגשים את חלום חייו לביים מחזה שיקספירי. בנו, סידני, בן 24, ישחק בתפקיד הרא- שי.

* 51 העתונים האמריקאיים העיק- ריים נתבקשו לתת דוגמא של הכותרת הראשית שהיו רוצים לפרסמה. 80% של התשובות - מפלה לסטאלין ("מה- פכה דימוקראטית מסלקת את סטאלין - מנהיגים חדשים מציעים שלום עו- למי"). כותרות אחרות: "המדע מוכיח חיים אחרי המוות", "ישו חוזר - כל המתים קמים לתחייה", "נתגלתה הת- רופה לסרטן", "חוק עולמי אוסר את הפצצה האטומית".

* באליוב'טון, ארה"ב, אסרה המשטרה את פראנק קני בירח הדבש שלו. האשמה: הוא השיג טבעת ור- שיון-יגואין תמורת ציקם חסרי-כיטוי ויצא עם אשתו לדרך במכונית גנובה.

גאסי מורן גאסי ילדה גסה.

חלב, בשר ושחפת

מלבד אותם המקבלים חבילות מק- רוביהם מעבר לים וצרכני השוק השחור בכללו (2,500 לירות הקילו) נשארו הישראלים השבוע בלי בשר. הדבר לא זעזע את שר האספקה וה- קיצוב, שהודיע כי יש בדעתו עוד להק- טין את המנות, וכמוהו לא נודעו עו- רבנים, שפסלו כמות גדולה של בשר שהגיעה מפולין בגלל "העדר הוכחות" כי הבשר הוא כשר.

הרבנים אינם מייצגים את הרוב כמ- דינה, אך בעיני בשר הם הקובעים, כי לא כדאי לנו לכולנו, לאכלו, ומה ייע- שה בבשר? האם ישלה בחזרה לפולין או שמה יימכר בק- פריסין (קיים כבר תקדים) במחיר זול?

ואשר לגרעון של השבוע יש סי- כויים שנקבל את פחת המנה עד סוף החודש, באופן ש- קרות הבית תקבלנו מנה כפולה בסוף יוני, וזה בכדי שש- תיד נתגעגע ל"מים טובים אלה".

בזמן האחרון גדל באופן מבהיל מספר החולים. גם מספר העובדים קשה גדל מאד (שני הסו- גים מקבלים מנות מזון נוספות) יש סברה, כי קיים קשר בין אלה: אורחנו עובדים כה קשה (מנה נוספת: בשר, ביצים, מרגרינה) עד שהם נהיים חמאים (תרגולת, חמאי, ביצים, פירות).

במסעדת הכנסת שמענו בשבוע שע- בר מחוגי משרד האספקה כי נוספו עתה 22,000 עובדים קשה, הרשאים עתה ל- קבל מנות נוספות נוסף על 30,000 שהיו. יש מסבירים את הדבר בהקמת מפעלי תעשייה כבדה חדשים, המעסיקים למעלה מ-20 אלף.

אשר לבשר הכשר מתפארים חוגי הדתיים כי הנוצר נעשה דתי, ואחד ה- סימפטומים: המספר הגדול של בנות שהצהירו בשבועה על דתיותן לשם שחרור מגיוס.

דתיות כאלה נמצאו בשעת סריקה נוסעות בשבת.

בזכותו של העתון "מעריב" נתגלה השבוע דבר שזעזע רבים, וגרם דאגה למשק החלב ולמשרד הבריאות. נגברר כי ששים אחוז של החלב לשתיה וה- משמש לעשיית חמאה, גבינה וכדומה. נגזע בחידיקי השחפת. הבדיקות היו מוס- מכות. והשאלה עתה היא: מה ייעשה על ידי האחראים לתעשיית החלב כדי לתקן את המצב? הכל יודעים מה יש לעשות, אך האמנם לא ידעו על כך עד כה הרופאים, המחלבות, המשקים?

בארצות אחרות קיים חוק חלב מיוחד, המכיל הוראות ותנאים למיסטור, חלוקת החלב, ותנאי המסחר בו.

באטמוספירה של התלהבות לדברים גדולים" על חשבון הדברים הקטנים, השייכים לחיי יום יום מוזנחים אצלנו פרטים הנוגעים לכל, הרבה מחשבה וחיכות ניתנו לעונש המחמת, ואין איש שם אל לב לתיקון פחות בולט ויותר כללי: חוק המיסטור, אשר יגן על מ- אות אלפי שותי החלב ואוכלי הגבינה.

מדד בתי-החולים

מתלקת הבריאות עשתה מאמצים נואשים כדי למשוך צעירות למקצוע האחות ("העולם הזה" 654). מעטות מאד התלהבו למקצוע הדורש מהן לגור שנים בפנימיה, לשטוף ווהמה ולח- בוש פצעים. אך היה נימוק אחר משכ- נע: שיחרור מגיוס (אותו נימוק עזר גם לגייס מועמדות למקצוע בלתי-אחוד שני: ההוראה).

בא הצבא וקילקל את הכל. הוא רר- צה לגייס גם את האחיות, התוצאה: מחלקות נסגרו, ניתוחים חשובים נדחו, חיי בני-אדם הועמדו בסכנה.

החידקים אין קיצוב החלב נגוע

הצבא עצמו מציע מצדו למגויסות: תתגייסנה לשלוש שנים לבית-ספר לא- חיות, ותשרתנה אחר-כך שנה אחת בבית-חולים צבאי. כמובן שהמגויסות אינן מתלהבות לרעיון זה (ראה רפור- טגיה בגליון זה).

ובכן? האם יצטרכו החולים שלנו לשטוף את סיריהם בעצמם, כדי שכמה עשרות צעירות תלמדנה את האמנות החשובה של הצדעה והליכה בצעד אחיד?

סיג'ריות ופסיכולוגיה

יום אחד, השבוע, מצאו פתאום הישראלים כי מחיר חפיסת סיג'ריות עלה בשלשים, ארבעים וארבעים וחמש פרו- טה (בממוצע 25%). ידוע כי האוצר החליט להגדיל את הכנסותיו מהבלו (כדי להמנע מהעלאת המסים הישירים), ואז באה האפתעה הנעימה הזאת. כלל ידוע בין גובי מסים הוא: כדאי תמיד לגבות מס עקיף, שאין חשים בו, מאשר מס ישיר. זה דרך עריצים. וב- סופו של דבר עולה ההכנסה מתוספת הבלו מההפחתה ממס ההכנסה.

הממשלה שכחה לחלוטין כי מזה שנה נערכת בארצנו מלחמה להורדת המחירים. חנוני המעלה שתי פרוטות על ככר לחם צפוי למאסר או קנס גבוה, ולא פעם הדגיש שר האספקה, יש גם ערך פסיכולוגי להורדת המח- רים ותהא ההורדה הקטנה ביותר.

סיג'ריות אלה הרגו את הפסיכולוגיה של ד"ר יוסף.

יום עבודה - 64 פרוטות

פקידי הפיקוח של דב יוסף הצליחו להוריד את שכר העבודה של... עצמם.

שבעת הימים

המכונניות של מר קפלן

ראינו ביומן את נשיא פינלנד סוסע ברגל לבנין הפארלאמנט. ראינו את נשיא דנמרק נוהג בעצמו במכוננית ישנה. גם נשיא תורכיה מסר את סירתו ויותר על מכונניותיו.

מדוע? יש להניח שממשלת פינלנד עוד יכולה להרשות לעצמה לקנות מכוננית, וכי גם לדנמרק המסכנה נשאר רוב דבינים עד כדי ההחליף את המודל הישן של נשיאה במודל חדש יותר. אלא ששני הנשיאים הבינו, כנראה, שמוטב להם לנהוג צנע לעיני הציבור המשלם מסים (כשם שהבין, בשעתו, מר צ'רצ'יל שמוטב לו להתהלך בחליפה בלה ומטולאה כל עוד אין חליפות חדשות לשאר הבריטים).

במה דברים אמורים? מר קפלן קם בכנסת וניסה להוכיח שמשרדי הממשלה זקוקים באמת למכונניות המהודרות שלהם. יתכן שהוא צודק, אלא שהצדק או אי-הצדק בדבריו אינו חשוב — הוא לא הבין בכלל מה הויכוח.

המכונניות המהודרות של ראשי השלטון מרגיזות את העם. יתכן שהן ררושות, יתכן שהן חסכוניות — אבל הן מרגיזות. הן מסמלות בעיני הציבור את התנשאות ראשי השלטון מעל לעם הפשוט — בקיצור, את הביורוקרטיה.

לוא היה לממשלה סוכן-פרסומת (שמא כדאי להזמין אחד מאמריקה?) היה מייפץ: (א) שמר בן-גוריון יקנה לעצמו פרוד קטן ומשומש, יוריד ממנו כל שריד של צבע, וינהג בו בעצמו; (ב) שמר שפרינצק יבקר בתחרויות כדורגל (ולא ישב שם על במת-הכבוד); (ג) שגב' מאירסון תיסע פעם מירושלים לתל-אביב באוטובוס של "אגד"; (ד) שהרמטכ"ל יתפנה בשבת בבוקר ויתרחץ בים בין אלפי היילי המילואים שלו. אין כוונתי להתבדת. צעדים רבים של הממשלה מוכיחים שאבד לה החוש להבנת רוחו של האדם הפשוט. לא רק תוכן הפקודות קובע, קובעת גם צורתן. קצת "ירידה להמון", מעט מגע אישי בלתי-רשמי עם האדם ברחוב, לא יזיקו לשרים ולפקידים האחראיים. שלטון יכול לנסוע במכונניות-פאר. הנהגה חייבת לפסוע ברגל.

אנחנו מתירדים

ביום ה' שעבר נטענו עצים כדי להתיד עם ברית המועצות. ביום ב' הבא נרקוד ב"פילץ" כדי להתיד עם אמריקה.

תכנית השבוע של אורה ישראלי נאי מן: יום א' — אסיפת יחידות ישראל-צרפת; יום ב' — סעודת התידדות ישראל-גואטמאלה; יום ג' — ריקוד התידדות ישראל-אמריקה; יום ד' — תהלוכת התידדות ישראל-רוסיה; יום ה' — סרט התידדות ישראל-בריטניה; יום ו' — כינוס התידדות ישראל-פולין. יום השבת עודו פנוי, בינתיים, לאי-תו אורח מסכן למען ינוח ויתידד עם עצמו. אומרים שלצורך זה עומדת לקום אגודה מיוחדת.

התקדמות של דור

המהנדס ב. ישראל, שמאמריו ב"הארץ" עוררו בשעתם תשומת-לב רחבה, הסיק את המסקנה הבאה מן העובדה שהישוב ה"ישן" חי במידה רבה על חשבון הדולארים של יהודי אמריקה: —

פעם אמרו: הציוני הוא יהודי הרוצה לשכנע יהודי שני לתרום כסף כדי שיהודי שלישי יעלה לארץ-ישראל. עתה יש לאמר: הציוני הוא יהודי ישראלי המשכנע יהודי אמריקאי לתרום דולארים כדי שיהודי פולני או עיראקי יעלה לארץ-ישראל... והמציא בינתיים את הדולארים לצרכיו שלו.

"הרמה" רוחה חולים האחיות גויסו

פרורים

5 כלבי שמירה הובאו בימים אלה לשם שמירה על הקריה. לכלבים נלחיים 5 שוטרים.

אחרי שהכריזו הכרזה מוחצת על הצורך בחסכון בדבינים, טס מר דוד הורוביץ, מנהל האוצר, לבריטניה במסע של... אייר-פראנס.

מי שהמציא את הפצצה האטומית יהיה חוק יותר מזה הגונב אותה! — חותמת צבאית זו מסר חברה-הכנסת אליעזר ליבנשטיין באגודה לקשרי ידידות עם ארצות-הברית.

בן-גוריון העמיד אותך על הרגל! — אמר חנא המפורסם (רוח הפאנים של הכנסת) לבן-טוב, קודם היית שר ונסעת במכוננית, עכשיו, משאינך שר, אתה הולך רגלי.

* מתוך מאמרו של איפכא מסתברא: "אם בשוייץ העשירה, יש, אולי, רצת אחד לכל עשרת אלפים תושבים, כי או — לפי ההגיון בלבד — אצלנו צריך היה להיות האחוז גדול פי אלף". מסתבר שלדעת "מעריב" חייב היה כל אדם עשירי בישוב להיות קרובן לרצח.

* כותרת ב"ידיעות אחרונות", יום ב': "הקומוניסטים 25 ק"מ מבירת הרדום". כותרת ב"מ עריב": "הקומוניסטים 20 ק"מ מבירת הדרום". מכיון שמעריב יוצא ש"ע תיים אחרי "ידיעות אחרונות", מסתבר שההתקדמות — 2,5 ק"מ לשעה.

עם הפשוט כיצד?

על מעטפת מכ"ב שהיה מיועד ל"מר מאיר גרוסמן ורעייתו, לסוכנות ה"יהודית, ירושלים, היה כתוב: "להיות עם הפשוט בארצנו, בלי צנוזרה".

היות והמכתב נשלח על ידי חברה מסחרית ידועה אין להניח כי הם רשמו זאת. לעת עתה לא הוברר מקורו של משפט "מסתורני" זה...

במדינה — יוסף ברנר, ראש מחלקת החקירות של מחוז ירושלים, אמנם, באורח רשמי הושאל ברנר למשטרה הצבאית, אך יש להניח כי אלו התעקש הקצין ברנר לא היתה מצליחה המשטרה הצבאית "לגזול" אותו מהמשטרה. נשאלת עתה השאלה משום מה עוזבים טובי השוטרים את שורות המשטרה?

גיטת בכורה וקנס בתולין

בחגיגות רבה נחנך קו התעופה הישר של "אל-על" מלוד לניו-יורק. לפני-כן נחתם בחגיגות גדולה הסכם התעופה בין ישראל לארה"ב. בהתלהבות גדולה נתקבל האוירון הישראלי הראשון שהגיע לניו-יורק. באותה התלהבות, גם כיסודיות ראויה לציון, בדקו פקידי שדה-התעופה האמריקאי את ניירותיו של האוירון הישראלי ובדייקנות אמריקאית קבעו כי הניירות של טיסת-הבכורה לא היו בסדר, וגם לא התעודות של 4 מתוך 51 נוסעיו, והטילו על האוירון שביצע את טיסת-הבכורה קנס בתריסר אלף דולאר.

לאמליז אין מה למכור הרבנים התערבו

המלך פגור

(ביוני עודנו דנים בתקציב. ענין האחיות מהרוצץ בין שרים. על הוצאות הבניה כבר התחילו לריב. ומתי יגמרו — אצלנו אין גומרים.)

אחורי אוטובוס אם תכלול תוף הדו"ח.

או רגעי צפייה לפקיד שאיננו.

במרוצה של ימים ארזים תהפך

איש חשבון כמו אינשטיין.

||קן גם ממנו.

כי מולך בצמנו.

אוחז שרביטו

וראשו צטור.

הוד מלכותו —

המלך פגור.

הוא מתחיל באדם שחפה למסע. ונלקח ככר משם למושב ישישים:

הוא גומר במכתב האקספרס

שנסע

מצפו לחיפה כשלושה חדשים.

תמצאו עקבותיו ב'חורים

מזדנבים.

הפניות מאיפה לאי-שם.

והוא גם מאזין לשיחות בין קוים.

קשעונה מרפונה "שק לי שם"

כי המלך פגור הוא אדיר ואים.

הוא שליט נצרך. גבורנו היום.

אף יבוא עוד הזמן והיום עוד יכון.

לא יצילו בו צנע וסגר.

כי זה צו עלאי, זה הוא חק השוין:

המפגך בסופו הופך פגך.

ועל כן הסיסמה היא: מהר!

כי אויזה לנו אם נפגך.

ישעיהו לוט.

100 שעות התנהל המו"מ על קביעת מחיר הגליון של "טיימס-הויקלי". אנשי סוכנות-ההפצה דורשים לקבוע מחיר הגליון המתקבל בדרך האויר — 50 פרוטות ואילו אנשי הפיקוח קבעו רק 45 פרוטות. כשה מתקבלים לארץ — לדברי סוכנות "פלס" — 40 טופס לש"כ. הווי אמר שהמפקחים רוצים להסוך לצבור 160 פעם 5 פרוטות לחודש, כלומר 800 פרוטות לחודש. כיוון שהפקידים עסקו בעסק זה כ-100 שעות, הרי קבעו את שכר עבודת עצמם ל-8 פרוטות כל שעת-עבודה.

הענין טרם נגמר. "הסכסוך" בעינו עומד וסוכנות "פלס" עומדת לפנות בענין 5 הפרוטות לבית-הדין העליון, ואין באפשרותנו לחשב כבר כעת לכמה עוד ירד שכר שעת-עבודה של הפקידים.

קציני משטרה מתפטרים

לאחר התפטרותו של מר רם ירון, מי שהיה ראש אגף החקירות של משטרת המשטרה, שעבר לשרות הדיפלומטי, עזב השבוע את שורות המשטרה קצין גבוה אחר, ואף הוא מטובי השוטרים

„מנגינות המים” — כשכתב הנדל את ומנצח כליאונרד ברנשטיין יבצעה דוקא על חונו

„מלחים בחופשה” -- זהו שם אחת היצירות של ליאונרד ברנשטיין (מימין). נראה שהוא סבור שלפעמים מגיעה חופשה גם לקומפוזיטור, וכמובן גם לצייר כיוסף שטרן (שמאל).

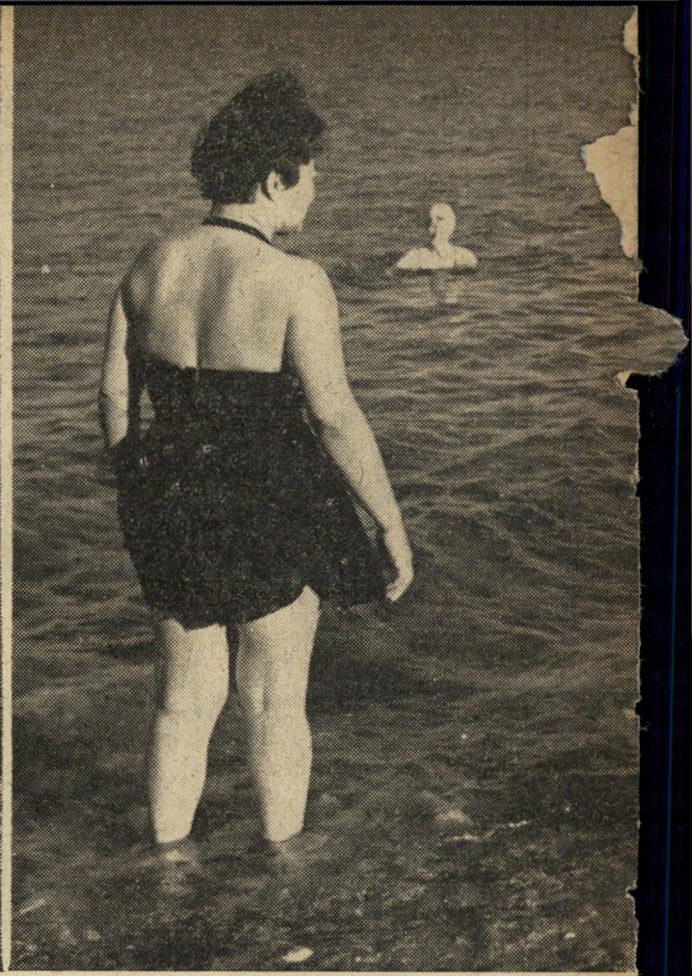
גיני, לני וז מתרחצים בים

סידרת תצלומים — בנו רותנברג

„הזמנה למחול” — את מרשה, ג'ני ו"בבקשה זיגי ו" אין זה דואט תזמורתי, אך ההזמנה היא הזמנה, והפארקט מתאים.

„חליל הקסמים” — אין זה סאבו, המכשף נחש הודי, אלא זיגי וייסנברג הפסנתרן.

"דולי הפנינים" — לא אין זו פנינה, רק אלמוג. אך גיני מקבלת את המתנה כשש שקיבלה תכשיטים רבים בחייה. שמא יכתוב עתה ליאונרד אופירה של "דולי האלמוגים"?

יצירתו לא חלם שזמרת כגיני טורל (שמאל) יו הרחוקים של ים סוף התנ"כי, בשנת תש"י.

"הנוכת הבית"? לא את הבית חנך יאשא הזריו. אבל "לקול הקוקיה הראשונה באביב" התאסף הקהל להקשיב לגיני, השרה בלוי ליאונרד (ליד הפסנתר). וגם דאוס סיפק יצירה מתאימה — "הפתח אל הים". הן לוציה רומזת מרחוק...

יגוי סוף

ה מיוחדת. חסרה
גם כאן באילת.

אריך פוינסטרוהיים
חיות פאריסיות

מצער, איפוא, ששחקן גדול זה נאלץ להופיע בסרטים איומים כל כך, שהם געוץ האדם" (הכחונה היא לאות הסכנה האדום במסילת הברזל) הוא אחד מהם.

ולא רק שהסרט הוא נורא בטפשותו אלא שאריך פון סטרוהיים נאלץ לשחק בו אדם אהוד וטוב לב, זוהי, כמוכח, שגיאה חמורה; סטרוהיים יכול להיות רק הנבל, כי הוא נבל נהדר, ואמנם, בסוף הסרט כשהוא מתחיל לאיים על הגיבורה, אנו רואים איזה זכנוו היה זה להראותו באור רודו.

סיפור המעשה אינו ראוי שנחזור עליו כאן, חבל שאיננו יכולים להגיד שזכאי לראות את הסרט בשביל סטרוהיים בלבד, סטרוהיים ראוי לסרטים טובים יותר.

סרטי השבוע

הפערה בלב זבים (אה"ב), סרט הרפתקאות על הים שמומן לא ראינו כמותו, רביהוובל ראלס מטיביע בכונה את האניה, המכשפה האדומה, השיכת למריאנט סינדי, ועברות שנים של שנאה וקנאה בין שני הגברים. והנה הם נפגשים על אי בלב האוקיינוס, ושניהם מתאחדים במטרה להעלות את אוצר הזהב הטמון בכסן האניה השקועה. משחקם של ג'הון וויין ולותר אדלר משכנע מאד, והצלומים הם נהדרים.

נקמת אשה (אה"ב), הוליבוד הפיכה את "חייך המדונה" מאת אלדואיס הקסלי, ל"נקמת אשה" עם שרל בואיה, וחבל על כך, (ה"עולם הזה" 661)

בתו של נפטון (אה"ב), סרטה על אחרון של אסתר ויליאמס אינו עולה על סרטיה הקודמים ואינו נופל מהם. רד סקלטון ובטי גארט מספקים בדיחות.

פנג הדוכן (רוסי), סרט לפי ספרו של ג'ק לונדון על יצור-פרא שמחציתו כלב ומחציתו זאב. הרפתקאותיו של הגור בין חיות היער והאינדיאנים צולמו בסרט עם רב ובהבנה, אולם עצוב הדמויות האמריקאיות הוא פשוט מגוחך, ורחוק מן המציאות כרחוק מזרח ממערב. את פנג משחק בהצלחה רבה כלב בלתי ידוע לנו, חבל רק שבמקום לשמוע את קולו, מלווה הסרט במין מוסיקה ממודת, שקט, שרק מפריעה.

אולם קרנטי (ארה"ב) הסרט גדול, המון מוסיקאים מפורסמים; הרבה מוסיקה, הגבור הוא; האולם עצמו, חובבי מוסיקה ימצאו עניין רב, אם כי המבחר הוא משונה (ומעורב). מי שמחפש בקולנוע עלילה או מתח, יתאכזב. לא חסרה גם הבעיה של מוסיקה מודרנית (כלומר: ג'ז ושות') כנגד מוסיקה קלאסית, והפתרון האמריקאי לבעיה, (היש לבעיה זאת פתרון? הרי זה עניין של טעם).

הבמה היתה שם, כחובב, במחזה שכתב בעצמו "אחים".

בין המשתתפים בהצגה היו גם שני ניצבים בסרטים, הם הבטיחו ל"סדר" אותו בראינוע, סטרוהיים חכה ליום הי גדול זמן ארוך; דבר לא קרה. כשנלאה לצפות לקיום ההבטחה שלח אל הבמאי ד. וי. גריפית את הפתק הבא:

"הבארון אריך פון סטרוהיים מוכן לעיין בהצעה להופיע באחד מסרטיו ה"נפלאים"..."

גריפית חיך ונתן לסטרוהיים לא פחות מששה תפקידים (וכולם של כושים) ב"סרט הנפלא באמת: "בהרולד או" מה".

סטרוהיים דבק בבמאי הגדול, היה לעוזרו בסרטו הבא והשתדל ללמוד ממנו את האמנות. במרוצת השנים הלך פרסומו וגבר עד אשר היה באפשרותו לצמות את סרטי עצמו.

"עצתי לך" — אמר לו גריפית כשסטרוהיים החל לעבוד על סרטו הראשון,

"היא זאת: במה את סרטיך לפי דרכך שלך ורק לפי דרכך. שים עליהם את חותמך. נקוט עמדה ואל תסטה ממנה. לך אויבים רבים, אך תעשה גם סרטים טובים."

"בעלים סו" מי"ם" סרטו הראשון, היה מאורע קולנועי גדול. סרט על יחסימין, היה זה מלא פקחות. שנינות, מקוריות. בן-לילה היה סרטו היים לאיש השעה, אורסון וולס של אר"ת תקופה: הוא כתב, בימה ושיתק את גיבור הסרט. קצין אוסטרי פתיח המשתעשע באשת רופא אמריקאי.

לסרטו הבא לא היתה אותה הצלחה כמו ל"בעלים סו"מי"ם, אולם הש"לישי, "גשים שו"טות" זכה לפרסום עצום, הוא גם זיכה את סטרוהיים בבית קורת קטלנית ביותר.

סקלטון וגארט
צחקו בצד...

סטרוהיים עצמו משחק בסרט תפקיד של נוכל המתימר להיות נסיך רוסי. סטרוהיים (בסרט) שולט בנשים רבות, רודה בהן באכזריות ואוהב אותן בפראות. זהו סטרוהיים שהעולם אוהב לראות על הבד: אכזר ומנומס, איש המוסר והתופש המחלט כאחד.

בשנות העשרים נדמה שעתידי של סטרוהיים מובטח, אולם כאשר החל לבזבו על כל סרט מיליונים רבים של החברות ששכרו אותו, וכאשר הוציא מתחת ידו סרטים של ארבעים מערכות ויותר, נסתם עליו הגולל כבמאי; הוא קנה לעצמו אויבים רבים מדי.

כעבור שנים אחדות היה פושט רגל...

לפתע, מפאריס, הזמנה לשחק בסרט. הוא היה זקוק לכסף, ונסע. שם, בצר"פה, קבלו את פניו בהתלהבות. הוא הופיע בסרטים רבים, זוכרים אותו ב"ה"אילוזה הגדולה" "גיברלטר" "אליבי" ועוד.

בזמן המלחמה חזר להוליבוד. הוא הופיע בסרט טוב אחד: "כוכב הצ"פון" ובמספר סרטים חסרי ערך. מאז שחרור אירופה הוא שוב בפריס.

"לפתח חטאת רובין"

ניק רומאני מובא לבית המשפט. האשמה: רצח. אנדריו מורטון. ידידו ופרקליטו, מגן על העלם ותולה את הקולר בחברה, האשמה לדעתו, בפשעי ניק.

במשך המשפט מגולל מורטון את פרשת העלם, ואנו חוזרים אתו לעבר. אביו של ניק מת בילדותו והוא גדל בשכונת העוני, בא בחברה לא טובה ושהה פעמים אחדות בבתי ספר לפושעים צעירים. הם נהגו בו באכזריות ועשוהו פושע מועד.

הוא פגש נערה צעירה, ונשא אותה לאשה, ועשה הכל כדי להיטיב את דרכיו. אולם בגלל יחס רע אליו חזר ופשע, והדבר גרם לכך שאשתו תתאבד. עובדה זו מודגשת פעמים רבות על ידי הקטיגור, ובסופו של דבר רוחו של ניק נשברת, והוא מודה ברצח.

עלילה זו משמשת מצע מצויין לסרט. חלוקת תפקידים טובה, תסריט מוצלח ובימאי קפדני הוציאו פילם משובח באמת. האמפרי בוגרט טוב מאד בתפקיד האהוד של הסניגור מורטון, והשחקנים האחרים ממלאים גם הם את תפקידיהם באמונה.

"השגעון האדום"

עתונאי אחד סיכם כך את חולדות חייו של אריך פון סטרוהיים:

- 1911 -- ניצב בהוליבוד.
- 1925 -- אחד מששת הבמאים הגדולים ביותר בעולם.
- 1930 -- מחוסר עבודה.
- 1935 -- פושט רגל.
- 1950 -- אחד משחקני-הקופה הראשיים בצרפת.

מחקר מעמיק יותר יביאנו אל הפרטים הבאים: אריך אוסבאלד פון נורדנבאלד סטרוהיים נולד בספטמבר 1885 בווינה, לאביו, קולונל בצבא הפרשים המלכותי ולאמו, מנשי החצר של המלכה. הילד אריך קיבל את חינוכו בבית הספר ל"פרהיקצינים ונתקבל, בהיותו בן שבע-עשרה, לשרות, כסגן-משנה. לאחר ששרת שבע שנים ונפצע פעם אחת בחזית, הודיע על רצונו להגר לאמריקה.

הוריו לא התנגדו לרעיון, להיפך, הם מצאוהו יפה למדי, כי הקצין הצעיר, רודף הנשים, הבזבזן, הלהוט אחרי הקלפים, גרם להם צער רב. כך הגיע, באנית-בקר, ביום קיץ אחד ב"1909" לחוף העולם החדש.

מלאכותיו לאחר רדתו על החוף: תורגמן, זמר במרוח גרמני, מוכר עתונים, סולל כבישים ופרש בצבא האמריקאי. לחם גם בצבא המכסיקאי ומשם פנה לקליפורניה. הופעתו הראשונה על

שרל בואיה
אזיקים הוליבודיים

השורה שמתוכה יצאו כוכבי המחר — רקדניות המשנה של להקת „דה שאנדאליזה“ בסצנה מתוך הבאלט „זה סילפיר“.

באלט

קבלה הלהקה בהתלהבות רבה על ידי קהל הצופים והבקורת.

הם עומדים עתה לבקר בארץ. וזו תהיה הופעתם הראשונה מחוץ לאירופה. אתם הם מביאים ששה אנשים של הפרט סוגל הטכני. מנהל התזמורת כבר הגיע ארצה וארגן במקום תזמורת בת 35 משתתפים, לקראת בואה של הלהקה.

והדבויים יישארו פה

אולם המענין ביותר בדבר הופעת הבאלט „דה שאנדאליזה“ בארץ הוא פתרון בעיות הדוויים, שחברי הלהקה הציעו. בהתחלה דרשו, כפי שנהוג בכל ארץ בעולם, כי יורשו להוציא את רחיהם מן הארץ במטבע זר. אך כש הוסבר להם מצבה הכלכלי של המדינה, לא סירבו להופיע, ובאו בהצעה מקורית ביותר: את הכנסותיהם ישקיעו פה בארץ ב... משק חקלאי. הם יקנו חזה שבה ישתקעו קרוביהם (היהודיים) היושבים עתה בצרפת והחושבים לעלות ארצה.

דבר זה מראה גם על אופיה הדינמי של הלהקה, אשר במקרה זה סיגלה לעצמה את סגולות הקרן הקימת וקרן היסוד יחד, וגם על מוצאה הגזעי.

הלהקה „דה שאנדאליזה“ מורכבת מעשר רקדניות שכולן הן כוחות כורתי אוגרפיים יודעים בפאריס, ביניהן: זני אלה דרמנס, רקדנית אקרוטית אשר הופעותיה ב„נשף הכובסות“ הפתיעו את המבקרים, אירו סקוריק בעלת התנועות החנניות והקלילות, וסימון מוס טובי, ילדה שגילתה את כשרונותיה הרבים בבאלט „לה פורין“. יש בלהקה גם רקדנים שהם בין הטובים ביותר שבצרפת וביניהם ז'אן גלי, רוברט בור בק, ז'יר אואן.

הבאלט נודד

מכיוון שקשה למצוא עיר בעולם היכולה להעסיק להקת באלט באופן קבוע — מלבד לונדון ולנינגראד — עורך הבאלט דה שאנדאליזה סיורים רבים בעולם. הם כבר ביקרו באנגליה, שווייץ, פורטוגל, בלגיה, לוסמבורג, גרמניה. הם גם הופיעו בפני מושב או"ם האחרון בפאריז. בכל הופעותיה נח

מחבריו לעבודה הקרובים ביותר של הרקדן סרגיי דיאגילב מ„הבאלט הרוסי“ של פאריס. בשנת 1932 השתתף באופן פעיל ביסוד הבאלט החדש של מונטה קרלו והנהלתו. ואתו עבד עד פרוץ מלחמת העולם השנייה.

רולנד פטי (בן 23), אחד הכוריאוגרפים הגדולים של צרפת, יצר בשביל הלהקה את הבאלט „ראנדה-בו“, „לה פורין“, „נשף הכובסות“ ושלושה עשר מחולות, שכל אחד מהם סנסציה כוריאוגרפית.

כמו בשטח הריקוד הבטיחה לעצמה הלהקה החדשה השתתפותם של המוסיקאים הגדולים ביותר בצרפת כגון איגור סטראבינסקי, וורנון דיוק, הנרי סוגה ועוד. ואשר לתפאורה: פיקאסו הגדול הכין את תפאורות הבאלט „רנדה-בו“. כמו כן הכינו בשביל הלהקה תפאורות, לבאלטים אחרים, הציירים הגדולים כריסטיאן בראר, אנדרה בור ריפיר, ז'ן דניס ועוד.

הבאלט „דה שאנדאליזה“ הגו אחת הלהקות הצעירות ביותר באמנות זאת. הוא נוסד רק אחרי שחרור צרפת, בהתחלה 1945, עת היתה העונה הפריסאית במלוא תנופתה.

היה זה אחר ערב רקודים של ריי לנד פטי, כוריאוגראף צעיר, שכבר אז החל לקנות לו שם בעולם הבאלט. בארץ הם „שאנדאליזה“ המפורסם.

אורגנה במקום להקה, והחלו בהכנת באלט „לה פורין“, לפי מוזיקה של הנרי סוגי ומוטיף של בוריס קוכנו.

הופעת הלהקה עוררה התפעלות גדולות וזכתה להצלחה כה רבה, ששלושה חדשים אחרי זה ארגנו בוריס קוכנו ורולנד פטי הופעה של ארבע הצגות בתאטרון „שרה ברנהרד“. היתה זו התחלתה של להקת „הבאלט דה שאנדאליזה“.

פיקאסו, דיאגילב וסטראבינסקי

הלהקה הצליחה לרכוז כוחות צעירים ומעולים רבים. אולם שאפה גם להביטח לעצמה את עזרתם של אנשי מקצוע מנוסים, ביחוד בשטחי המוסיקה והתפאורה.

בוריס קוכנו, שקיבל על עצמו את הנהלתו האמנותית של הבאלט היה אחד

מיזיכה של סטראבינסקי, תלבושות של פיקאסו וכוריאוגרפיה של פטי — יעזרו ללהקה לרכוש משק חקלאי כאן בארץ. יולי אלגארוף (מימין) וג'ן באבילה (משמאל) ב„משחק הקלפים“. במרכז, סצנה מתוך „לה פורין“ („המשחק הנודד“). הבאלט הראשון של הלהקה.

על גלגלים

שאמפאן בארגז המכוננית

לאחר נסוים שונים שארכו כ־10 שנים, הגיעו מפעלי "דלאס פריגיק" למבוקשם שבוע עשיר -- יחידת קרור, שמתפקדה לקרר את המכונה. יחידת קרור זו מותקנת מתחת למכסה המנוע בתוך תא מיוחד. התקנות לעתיד הן שיחידת קרור זו, לא בלבד שתקרר את המנוע, אלא גם תשמש כמקרר קטן לצרכי אוכל כגון: כריכים, משקאות קרים (דבר חשוב מאוד בארצנו) ושאר פאן.

מכוננית סירה ימית

באמריקה הומצאה לפני חדשים, ועמדה כבר בנסיון: מכוננית סירה אווירי. רון. המכוננית היא בגובה מכוננית בעלת 4 מושבים, 2 דלתות, וכל החידושים האחרונים שהוכנסו עד היום למכוננית. היא עטופה באופן הרמטי בצפוי של פחית ברזל עד לגובה של מטר אחד בערך. מאחוריה מותקן מדחף, המתחבר מתוך המכוננית בעזרת ידית. כמרכיב ישנו סדור מיוחד של מדחף מלפנים, שאפשר בנקל להסירו כשאין צורך בו, וזוג כני פים המתקלפות לצדי המכוננית בצורה נאה וכמעט אין להכיר בהן. בפני מכוננית זו אין מכשולים!

מנהרות בתל אביב

בתל אביב יבנו שני מעברים תת-קרקעיים: אחד בככר "מגן דוד אדום", והשני בככר "ב' בנובמבר". התכנית עובדה ע"י עיריית תל אביב ותבוצע בקרוב.

מטרת התכנית: לאפשר לקהל לחצות את הככר מהצד האחד לשני, מבלי לחצות את הכביש, וע"י כך להקל על התנועה, שהיא גדולה מאוד במקומות אלה.

מן המניין:

- 1) רצוי להחליף את השמן במכוננית ובאופנוע בכל 1000 ק"מ. אם אין הדבר נוח לכיסך — תחליף בכל 1500 ק"מ.
- 2) מיד לאחר שהמנוע חם, פתח את פקק מיכל השמן (במכוננית) פקק אגן השמן הנמצא בחלקן התחתון של המנוע. תן לכל השמן לצאת מתוכו.
- 3) סגור שוב את הפקק, שפוך כחצי ליטר "שמן שטיפה" (שמן דק) לשיטפת המנוע במיוחד.
- 4) הגע את המנוע ותן לו לפעול במשך דקה אחת בלבד. (המנוע פועל בלי שמן!)
- 5) פתח שוב את הפקק והוצא את כל השמן.
- 6) באופנוע: סגור את הפקק, שפוך מעט בנזין למיכל השמן, סלטל את האופנוע אילך ואילך — עד אשר יהיה ברור לך כי המיכל נקי בהחלט.
- 7) פתח את הפקק, הוצא את כל הבנזין, סגור, מלא בשמן חדש ומתאים.

פעולה זו באה בגלל פרורי המתכת הרבים הנקרעים עקב פעולתו של המנוע. אם תרחיק את פרורי המתכת לעתים מוזמנות, תוכל לשמור על המנוע מפני שחיקה מהירה.

מועדון האופנוענים

לכל רוכבי האופנוע הצעירים (לא דוקא בגיל — אלא ברוח...) בארץ: בקרוב עומד להיפתח מועדון של רוכבי אופנוע. מטרת המועדון היא: עריכת טורי לימ, הפעלת ספורטיביות, פיתוח ענף ספורט האופנוע בארץ, אקרוטיקה על אופנוע, ובמרוצת הזמן נטיעה לחייל (אירופה על אופנועים), המעוניינים יפנו למערכת "העולם הזה" (מדור "על-גלגלים").

הודעה ענן (חלק).

לקוראינו

מפעל ההחממה של "העולם הזה" נמשך. כל החותם תוך חודש ימים על "העולם הזה" ומשלם מראש דמי-מנוי לשנה בסך 3.750 ל"י (מנוי חו"ל 4.350 ל"י), מקבל ספר-יחידים כפרס, מתוך הרשימה דלקמן. המנויים הותיקים יוכלו ליהנות מזכות זו אם ישלימו את עודף דמי החתימה עד ליום 1.6.51. מלא את הטופס הרצוף ושלח אותו ללא דחוי אל הנהלת "העולם הזה".

טופס מנוי

להנהלת "העולם הזה"

רחוב לילינבלום 12

ת-ל-א-ב-י-ב, ת.ד. 136.

נא לרשום אותי (את-מר).....

הכתבת: העיר.....הרחוב.....

כמנוי על עתונכם לשנה, החל מהיום.

הסכום של 3.750 ל"י רצוף בצ'ק / המחאת דאר / נא לגבות לפי

הכתבת:

את הספר המסומן להלן, נא לשלוח לפי הכתובת.....

תאריך..... חתימה.....

רשימת הפרסים למנויים

מתח קו מתחת לשם הספר שבחרת

- 1) נתן אלתרמן / הטור השביעי
- 2) יהושע בר-יוסף / תעלומה ואין קורא לה
- 3) מ. ז. וולפובסקי / ילד וילד לנו
- 4) פלמחאי / עלילות פלמ"ח
- 5) ימימה צ'רנוביץ ומירה לובה / שני רעים יצאו לדרך
- 6) משה שמיר / תחת השמש
- 7) אפרים תלמי / בקו האש
- 8) אורי אבנרי / הצד השני של המטבע
- 9) אדגר כנאו / כוכב אדום בשמי סין
- 10) בטי כמית / מחר יהיה טוב יותר
- 11) מ. ק. ראולינגס / העופר (2 החלקים בכרך אחד)
- 12) אורי אבנרי / בשדות פלשת 1948

"חיבצע חלוס"

תחרות "העולם הזה" לקוראותיו הצעירות

אך, לוא היתה לי האפשרות... כמה פעמים מפליטה את משאדה זאת לוא היו לך כל האמצעים לבדות יממה אחת כחלומותיך — מה היתה עושה?

במסגרת התחרויות של "העולם הזה", שיקיפו מפעם לפעם חוג אחר בין רכבות קוראיו, מכריזו בזה "העולם הזה" על "חיבצע חלוס". תחרות לקוראות מגיל 17 עד גיל 26. אנו מזמינים קוראות אלה להשיב לנו על השאלה: מה היתה עושה לוא היתה ניתנת לי האפשרות לבדות יממה אחת כחלומותיך?

המערכת תבחר כבעלת התשובה המקורית והיפה ביותר ותיתן לה את האפשרות להגשים את חלומה על חשבון "העולם הזה". בתנאי שהדבר יהיה בתחומי ישראל. על התשובות להצטמצם בגודל 300 מילה. להיות כתובות בכתב ברור, ועל המשיבות לגזור את הטופס הכא ולצרפו לתשובותיהן. על המעטפה יש לציין — "חיבצע חלוס".

נא לרשום אותי כמתתפת בתחרות "חיבצע חלוס" של "העולם הזה":

שמי	אני גרה ב
נולדתי ביום	במקום
אני עובדת / לומדת ב	

תלתל לגברתי!

השמפו המובחר ללא סבון

תוצרת "שמון" חיפה

תקליטים
לסטפון
אנהמסון
תל-אביב
רחוב בן-יהודה 9

כחובן...
מנוסיאן

רעיה ברונשטיין
מי יקבע...

של שתי האגודות. הווי אומר: במקרה שניכשל — הבה ניכשל יחדיו. ואולם, נזאת בלבד אין לפתור את הבעיות הכרוכות בהשתתפותנו במשחקים אלה.

מה נעשה עד כה להכשרת ספורט-אינו? — מאומה. לא בכדורגל, ולא באחלקי, לא בכדורסל, ולא בשחיה. לעסקנים הספורטיביים שלנו יש זמן, הם חובבים, מן הסתם, אקרובטיקה ומסוגלים לבצע הכל ברגע האחרון ועל רגל אחת.

יבושם להם, אך שומה עליהם לה-זהר, שמא ישברו פעם את מפרקתם.

עטרה פודונסקי
...כוח הדורע!

ריו חברו לאגודה אורי גיל, ששחה 200 מטר בסגנון "פרפר" תוך 3:09 דקות. אין להתעלם גם ממספר הישגים אחרים ובסיכומו של דבר: התחלה טובה -- אם כי מאוחרת במקצת.

היכן היה השוער?

במסגרת התחרויות נערך משחק כדור-מים (כן, יש גם משחק כזה...) בין שתי קבוצות נבחרות. נבחרת א' נקבה את שער רעותה ככברה והשיגה נצחון מכריע של 1:14. היכן היה השוער?

הוקי: קיבוצניק מונצח

מפעל-זכרון על גביע "מולדת", לזכר 23 חללי ענף ההוקי (במלחמת העצמאות) נערך בשבת האחרונה בראשון לציון והביא נצחון לאגודת "ברית-מכבים-עתידי", שהכריעה את "מכבי-רחובות (0:6) וגברה בגמר על ה"מכבי" המקומי 1:2. כל זה הודות "לקיבוצניק", שהבקיע את רוב השערים.

ענף ההוקי אינו מהמעוררים עניין רב בקרב החובבים המושבעים, אולם כדאי להעיר הפעם את תשומת-הלב לשחקן זה, עולה חדש, שנקלט יפה במסגרת הספורט הישראלי. שמו — לינדנברג — אינו אומר לכם מאומה, אולם הוא אמר הרבה בצרפת, שבנבחרתה האומית השתתף באולימפיאדה האחרונה בלונדון (1948). לינדנברג הוא כיום חבר קיבוץ אילת-השחר, אולם הוא מוצא מעת-כושר להתעסק (ביעילות רבה!) גם בספורט. הימצאו רבים כמו? ת?

מכביה: רק 3 חדשים

פחות משלושה חדשים מבדילים בינינו לבין משחקי ה"מכביה" השלישית, העומדים להיפתח, לפי התכנית, ב-27 לספטמבר הבא (סוכות תשי"א) באי-סט האולימפי החדש, הנבנה והולך ברמת-גן (קריניצי הכל יכול!).

לפי הדו"ח-חיס המגיעים ארצה בקצב בלתי-פוסק, מתכוננים טובי הספורטאים היהודיים ברחבי-ישראל בקדחתנות רבה לקראת המפעל היהודי-עולמי. זהו פרט משמח, כמובן, אך פחות משמח היא העובדה שאצלנו — המדינה המא-רחת — לא "זו העניין" כל עיקר.

צרת רבים — חצי נחמה

בסודי-סודות וחורי-חדרים מדברים על הסכם בין "מכבי" ו"הפועל", לפיו ישותפו ב"מכביה" בחירי הספורטאים

אחלטיקה: 5 שיאים

ספורטאי "הפועל" חגגו בשבת ש"חלפה את אליפות-העשור באחלטיקה-קלה. לא נגזים באמרנו שהיתה זו האליפות המוצלחת ביותר בתקופת עשר השנים. עלינו להדגיש, כמובן, שכוננו תנו להישגים הספורטיביים בלבד, כי ב"אשר לסדר שאפף אליפות זו, נוכחנו לדעת שאין "הפועל" שונה מ"מכבי" במאומה.

התאגדות "הפועל" שוקדת מדי שנה על ביצוע ואירגון יעילים של האליפות הארצית. לאחר שורת תחרויות מחויבות (ברחובות, אשדוד, פתח-תקוה, קרית-חיים, כפרי-חוקאל וירושלים), בהשתתפות כללית של 520 אתלטים-קלים (מ"קצתם אף "כבדים") הגיעו לגמר 160 הספורטאים המצטיינים בלבד. פרט זה בא להבטיח כמובן, רמה גבוהה — ואנו מציינים בסיפוק רב, כי מטרה זו הושגה, אם כי לא במלואה.

אם גם לא נשים לב לתנאים הקשים של האליפות (חום כבד 40- מקצועות), נמצא כי חמשת השיאים שהוצגו תוך יומיים מהווים הישג גדול כשלעצמו.

שלמה עמרני
סוף-טוב, הכל טוב

ואולם אין אנו יכולים להתעלם מן העובדה, שכמה הישגים לא הגיעו ל"רמה המקווה (למשל, ריצת ה-5000 מ' של שלמה עמרני והריפת כדור-הברזל של עטרה פולונסקי, אלופת "הפועל", ועוד ועוד). נראה בעליל שמאז ההתמודדות הבינלאומית עם היוגוסלבים חלה ירידה ניכרת בכמה ענפים, ביחוד בריצות וקפיצות לבוגרים.

מנסים לתרץ זאת בעובדה כי מנחם רקוק, אלוף הקפיצה לגובה (1.808 מ'), נפגע אותו יום בכידון שנתקע דרך מקרה ברגלו; אולם מה קרה הפעם לאריה גליק, שהפתיעו העונה לא פעם בריצתו המהירה?

שיא או לא שיא?

ישראל לא השתתפה מעולם באולימפיאדות, אולם פרט זה לא מנע, כנראה,

מהרביעיה התל-אביבית להציב שיא חדש של "הפועל" במירוץ-אולימפי ב-זמן 3:55,3 דקות (השיא הקודם — 3:56,0). בין הבוגרים הפתיע גם רפאל מאירון (ת"א) פטיש למרחק 33 מטר, שיפור של 2.11 מטר לגבי השיא הקודם. הנערה מרים ספר (חדרה) שיפרה את שיאה בקפיצה לרוחק ב-8"מ, בנתרה למרחק 5.10 מטר. שיא רביעי במירוץ-שליחות 60x4 מטר הושג ע"י בנות פ"ת, שגמאו את המרחק תוך 32.8 שניות (השיא הקודם — 34.3).

כדי לקבוע את השיא החמישי, עלינו לחדור למבוך של "פוליטיקה גבוהה" (הספורט הישראלי טרם נגמל ממנה, לצערנו). רעיה ברונשטיין (ת"א) הטילה כידון למרחק 34.48 מטר — שיפור ניכר לגבי השיא הקודם של "הפועל" (33,35) ובמקרה זה תוצאה טובה ב"הרבה אף מהשיא הישראלי של צ'מפיין ("מכבי" חיפה) — 29,40 מטר. מה דינו של שיא זה?

לפי החוקה הקיימת, הזכות היחידה לאישור שיאים לאומיים היא בידי הועדה הארצית לאחלטיקה-קלה, שליד התאחדות הספורט לחובבים, המוכרת כמוסד רשמי בעולם כולו. "הפועל" (דומני ש"אין זה גילוי-סוד) אינו שייך להתאחדות זו, ועל כן אין פלא ששיאיו אינם נקבעים כשיאים לאומיים.

ברגוז ער מתי?

עובדה מצערת למדי, דומני כי שני תימים לאחר קום המדינה הגיעה העת שעסקני "מכבי" ו"הפועל" ידעו לה-סיק את המסקנות הנכונות מה"ברז" גז" הממושך ביניהם, שהוא בעוכרי הסיפורט וכל העוסקים בו.

שחיה

הנוער עולה

באירופה ואמריקה קפצו השחיינים המימה לפני כחד-שיים, ומאז כבר הספיקו לקבוע שיאים ארוכה של שיאים חדשים.

אצלנו, כנראה, עולם הפוך: משחלפה כבר מחצית ה"קיץ" "נוכרו" סוף-קיץ, שמן הדין לעשות משהו גם בספורט-המים. "המאורע הגדול" של העיר נה ארע לפני ימים מספר בבריכת בת-גלים בחיפה, כאשר 60 שחיינים משש אגודות שונות ניסו לתקן את המעוות ולכפר על חוסר הפעילות המשווע.

מוטב מאוחר — מאשר לעולם לא

אין לומר, שהיתה זו תחרות מוצלחת ביותר, באשר הבוגרים לא גילו הפעם כל "מבצעים" מיוחדים, אולם הנוער הניח את הדעת — ובו מקור העידוד והתקווה לעתיד.

הצעיר נחום בוק (ב.מ.ע.) הגדיל לעשות בעברו 200 מטר בסגנון חופשי ב-2:32 דקות, תוצאה שלא הושגה זה זמן רב בבריכות ארצנו. לא סיגר אחר

(סגן מזכיר הכנסת. הוצאת אמיר, 1.250 ל"י).
 ונוד כהנה וכהנה תוכל למצא בספר: כמה זמן מדברים הנואמים, על מה דיברו, איך דיברו, מה החליטו, וכן הלאה.

יהושע בריינר
 מתח, סנטימנטים וסוף טוב.

הכנסת היא מוסד מסובך למדי. היא מעסיקה 87 עובדים לעזרתה, מלבד חברי הכנסת. היא מעסיקה גם את הנשיא, כי הוא צריך לחתום על כל חוקים (יושב ראש הכנסת אינו חותם על החוקים, וגם לא מזכיר הכנסת, אם כי הכנסת היא המוסד המחוקק).

הספר מסודר יפה. הוא מתחיל ממוצעת המדינה הזמנית ופעולותיה, ועובר לבחירת הכנסת, הרכבה, ופתיחתה עד להרכבת הממשלה הקבועה הראשונה. ומכאן הוא עובר להסברים על סדרי הבית, מעשיו ומנהגיו, במדה שנקבעו עד כה.

הפרטים מלאים, אבל לא מסורבלים. ולנוחיות הקורא לא חסך המחבר כותרות וסבלאות וצילומים. את הספר לא רק כדאי לקרא אלא גם מענין הוא.

סיפורי הכרז

מתר יהיה טוב יותר מאת בטי סמית (הוצאת סברסקי, 900 פ"י) הוא סיפור חייה של נערה לידת ברוקלין, עם תקווה הזעירות ואסונותיה הקטנים. עד שהיא נישאת לנער אחד מבית שכנים, הסולד מפני חי המין. בטי סמית היא הסופרת של האדם הפשוט. בלי מעוף רב ובלי חרטום מיוחד היא יוצרת עגמומיות. ודרך אגב מראה לנו עד כמה התקרבו גם אנתון לאורח חיים זה של הכרז, עד כי רבות הנערות בתל אביב שת"כרנה את דמותן במרגי שאנון.

ילדים

דליה ודגי הזהב מאת א. סטידמן (תרומה ר. כושית, הרצאת יהושע ציציק), הוא ספר לילדים בני 7 עד 9 (מחלקות ב' וג') ובו מסר פרי בלשון קלה ויפה, על ילדים בני אכר שמצאו ארנק ובו מטבעות זהב, ואין שמרו סודם עד שנמצא בעל האבידה, ואין הגנו על האבידה מפני גנבים. הסיפור יפה ומשעשע, וגם יש בו כמה נקודות חינוכיות (כמו "יד לפה" ומצאת השבת אבידה ועזרת בנים להוריהם) והטיפוס הרע הוא בסך הכול אשה פספסנית וסקרנית. שמחנו למצא ספר המיועד לילדים והכולל בתור כמה מעלות. חסרונו העיקרי הוא שהוא על רקע גנרטי.

הכתיבה היא מלאכה

עוד זוכרים אנו את הומנים בהם היו המלים, "ספור מקורי" מעוררות מיד רצון לפהוק, כיום מתפארים אנו כי כל הספורים ב"העולם הזה" הם מקוריים.

לאסוציאציה זאת של ספרות עברית ושעמום היו כמה סבות. אחת מהן (אולי לא החשובה ביותר) היתה כי הכותבים עברית לא ידעו את המלאכה. אמנות הספרות, ככל אמנות אחרת, דורשת אימון רב במלאכה, אימנות שחור, לבד מהכשרון הספרותי.

וכך היתה הספרות העברית לקויה בביצוע רע, בעקר מפני שהסופר העברי לא יכול להתמסר למקצוע. מחוסר מספר קוראים מספיק.

עתה בורכנו בקהל קוראי עברית, ואתם באו גם הסופרים המקצועיים: אנשים שפרנסתם על הכתיבה. אנשים אלה מתמחים בכתיבה, ולפחות מבחינת הביצוע מגיעים הם לדרגה הגונה. אחד מהם הוא יהושע בר יוסף, כל הקורא את ספרו החדש, בני המג"ד (הוצאת סברסקי, 600 פרוטה) ימצא בו לפחות ענין. הספרים עשויים יפה. ההתחלה היא התחלה, העלילה היא עלייה, והסיום הוא סיום. וגם המחזה הגדול בספר, העושה רושם של חיקוי ל"בערבות הגנב" גם בעלילתו וגם ברמתו, עשוי כהלכה: מתח, סנטימנטים, התחממות, וסוף טוב.

גם הקורא וגם הצופה לא ישתעמו. ואף על פי כן אין הספר יכול להקרוא אמנות.

סופר איננו רק מכונה לשעשועים, מוקיון באותיות. סופר הוא גם אמן. לא די שייקח אדם את הטיפוס הנצחי של "האם היהודיה" וישים בפה מונח לוג בשביל קריינים. לא די שייקח את הפושע שלבו לב זהב, ואת שני הטייפוסים של קצין אינטליגנט וטוראי זילוב, ויגמור את הקונפליקט במריחת סנטימנטאליות בעבי 5 ס"מ. כמו שאין זה מספיק שגרשון הפחדן יעשה פתאום מעשה גבורה, ולא תישאר שכולה ואלמנה בשביל שמחה יהיה אמת.

הכזב מתחיל מהלשון. כשאישי מבוגר מתחיל מדבר בלשון תינוקות הוא מערר גחוק, לא רק אצל המבוגרים אלא גם אצל התינוקות עצמם. משום שאין הוא משתמש בלשונם כמוהם. הוא לא יוכל לעשות זאת. מוזפת ומשווק תוך סגנונו של בר יוסף הם כמו סינר לפרה. ומכאן רק צעד אחד אל רוחו המלחמתית של סופר צבאי ואל ההסתה כנגד האויב, הרוצח חובש ומתעלל בגרפתו, ואל האם הגיבורה על קבר בנה, המתוארת בידי אדם אשר (תודה לאל) את בנו לא שיקל.

אין זאת אמנות. זאת מלאכה. מלאכה טובה, בלי ספק. אבל המחבר לא הביא את האנשים אשר עליהם כתב ולא השיר. גם וכך יוצא הספר מלאכותי וכזוב.

כמה עולה כל חוק?

הימעת כי --
 בממוצע עולה לך כל חבר הכנסת 1760 ל"י לשנה (147 ל"י לחודש)?
 כל חוק חדש עולה לך 4235 (יותר-מארבעה אלפים) לירה?
 באולם הישיבות של הכנסת יש ל-120 התברים 138 מקומות ישיבה ומקום עמידה אחד?
 במשך השנה הראשונה לקיום הכנסת טיפלה הועדה לעניני חינוך ותרבות רק בחוק אחד בלבד (ועדת הכספים - 25)?

חבר הכנסת אינו חייב להשתתף בישיבותיה, ובדרך כלל אין יותר מחצי מספר החברים נוכח בישיבות?
 את כל העובדות האלה אספנו מתוך הספר הכנסת מאת אשר צידון

ה'יצאת כי...

אלכסנדר מוקדון

צוה על חיליו לגלח את זקנם לבל יאהו במ האויב בעת הקרב ויתיו ראשם.

כיום זה מיותר - כיום קיים "יצהר"

כל המתגלח במשחה החדשה והמשופרת של "יצהר", נהנה מגלוח יותר קל ונעים.

הכאן מקומות בקוית

תל-אביב	סניפון	2429/5817
ירושלים	"	4810
חיפה	"	4536/3637
עכו	"	12
נצרת	"	9
מנדנ גד	באד-שבוע	

שרות נוסעים
 וחבילות
 לכל חלקי ישראל!

האופרה הישראלית

תל-אביב בית "הכיכמה" יום ג' 4.7 ב-8.30
לח בוחם
 בהשתתפות אדום דה-פיליפ (מימי) המנצח: מ. גזלינקין
 כרטיסים: ביילין, אלנבי 67, טלפון 5018

התזמורת

ירושלים, יום חמישי, 29.6
 "אדיסון" ב-9 בערב
"שיר הארמה" לגוסטב מאהלר
"הצבאי ישראלי" - בן-ציון אורג
 מכירת הכרטיסים במשרד כהנא

רמיזת הזמרה

ז'ני טוראז (מצ'רסופרנו) בהשתתפות **מיכאל מאובה** (פסנתר) **תדיאביב, מוציא שבת 1.7**
 "אהל-שם" ב-9.15 בערב מכירת הכרטיסים במשרד התזמורת, אלנבי 56, 11-2 4-6

פסנתרים

מפירמות ידועות - במחיר גדול ופטרמן את יון, ת-א, רח'רשי 9

רבח הנסיון של שנים

דגלה

מילבנה נגד קשקשים ונשירת שערות

האופרה הישראלית

מודיעה על קבלת רכזניות ורקדנים לבלט של האופרה. על המעוניינים להגיש בקשותיהם בצירוף כל הפרטים עד 5 ביולי למשרד האופרה תל-אביב, שדרות רוטשילד 31.

תקליטים

בטהובן, ברהמס, צייקובסקי סימפוניות, סוצרטים וכו' רדיו-אניון רח' דיונג' 116, תל-אביב

השעה כבר היתה קרובה לצהריים, והמולת הרחוב בקעה לחדר בעד התריס סים המוגפים.

אירנה עדיין שכבה במטתה, מכוסה בשמיכה מעבר לראשה.

אסתר, העוזרת, הכניסה לה פת שחרית ועתון בוקר, אך כשעמדה לפי תוח את התריסים, ביקשה ממנה אירנה כי תצא את החדר.

פעם, לפני שנים, היתה אירנה לידה. ואז היתה תל אביב חול במקום שיש כעת כבישים, ואירנה היתה הולכת לבית הספר בחולות. והיה עליה לעבוד אחרי הצהריים. ללמד ילדים מטומטמים מה שלא הצליחו המורים המקצועיים להחליט דור ראשיהם. כי מהוריה לא יכלה אירנה לבקש לא שמלה ולא נעל. וכשי היתה חוזרת הביתה בערב, עיפה ורצו ציה. עוד היה עליה לשמוע את קול אמה המתלוננת למישהו עליה לעזור במלאכת הבית: כלים מזוהמים במטבח ושוב פטיעה בחול לחנויות.

ופתאום גילתה אירנה שהיא יפה. השעורים שאחרי הצהריים קיבלו מובן חדש. היא הוציאה את הכנסתה ללבוש. בערבים היתה נמצאת יותר בחברת נצי רים, תמיד חבורת נערים סביבה. ואי רנה נעשתה אמביציוזית. היא זכרה בדיוק את חלומה מאז: בית מרוחה, נקי וממורק, שטיחים וכלי כסף, מכוננית, לישון עד עשר בבוקר, להיות מוקפת הערצה.

אירנה לא חלמה סתם. היא חיתה את חלומה. היא למדה לצודד. רק חדר שים מספר אחרי שגמרה את הגימנסיה, וקיבלה את המשורה במשרד הנטיעות, ורח ובא פתאום איזה גבר רציני.

זה היה מאן-דהו עשיר, מחוזק ארץ, מאירופה. המנהל התכוון לקבל את פניו כאילו היה בעל העסק (מה שבאמת היה), ואירנה, היפהפיה של המשרד, מונתה לשמש מזכירה לאורח. מלבד יופיה לא היתה לה הכשרה רבה לתפי קיד כזה.

ואז בא. הוא היה כבן ארבעים, ושמו רוזנברג. המלאך הגואל אותי מכל רע" היה לא בדיוק כוכב קולנוע, אם כי לא היה מכוער. הוא היה חקיף בינה, ער, נדיב, וגי מיש בתנועותיו. אין כל סבה מדוע לא תהאבה בו אשה, אבל אירנה לא יכלה להתאהב בו -- כי היא החליטה להינשא לו ויהי מה. זאת היתה ההודמנות.

מדוע באותם הימים יחליט אדם כמר רוזנברג להשתקע פה? היו לו בודאי חשבונות משלו. הוא עשה את תל-אביב תמיכה והחל עובד במס' את כל המשרד, מלבד אירנה, העביר בפרץ. הכול חסס בום חדש. מר רוזני כפר זה היה טרדן מדרגה ראשונה, ואי רנה נהנתה לראות כמה הוא רודה בכריות.

אבל באירנה לא חלה רדה. היא נמצאה תמיד לידה, ואז האלה לטעום טעם חיי עושר. רוזנברג היה סועד תמיד במס' עדה, ותמיד בחברת מזכירתו (אדם כזה אסור לו להשאיר רגע בלי מישהו לידו). היה מרבה לנסוע, ותמיד בתנאים נוחים

שמואל ארוד

ההתעסקה הניאסזת

סיפור השבוע

"מכרת את עצמך בכסף!" הוא צווח "את אינך מסוגלת לאהבה, את אשה מכורה..."

ככל האפשר. מחוץ לתל אביב היו שוריים בימים שבבתי המלון (ביחסים הוגים בהחלט), ומשכורתה של אירנה הס' פיקה לה לא רק להתלבש במבחן אלא גם לתת להוריה איזה עודף. רוזנברג היה בסדר גמור.

ואז, יום אחד, קרה בדיוק הדבר שלו ציפתה אירנה כמה חדשים. אבל זה קרה כך שאירנה הופתעה.

אותו בוקר, בשעה שהכינה אירנה את עצמה לצאת למשרד, שמה לב כי המכונית לא באה לקחתה בשעה הק' בועה. ואז פתאום נגשת אליה אמה, עם חיוך מלאכי על פניה, ומספרת לה כי מר רוזנברג "דיבר אתה". "על מה?" הודפעה אירנה. "אל תהיי טפ' שה". אמרה אמה.

אירנה היתה נרגזת. קצת היתה מאוכזבת, כאשר נהיה כולנו בבוא הר'

אבל עד היום נשאר מר רוזנברג בעיניה מר רוזנברג. היא התקשתה לק' ראו מאכס. ואם כי היה תמיד מוכן לספר לה על עצמו, ותמיד הקשיבה לו בנימוס, מעולם לא ענין אותה מה עשה לפני שנפגשו, ומה הוא עושה כשאין היא בחברתו.

לפני כשלושה חדשים יצא מר רוזני ברג לאירופה. אירנה יכלה לנסוע אתו, והרי זה חלום כל הנערות בגילה, -- לנסוע. והנה משום מה סרבה אירנה. היא התאוננה על בריאותה. בעיני מר רוזנברג, עלה חיוך ערמומי (הוא קווה ליורש), ונסע בלעדיה.

אירנה, לבדה, לא השתעממה יותר מתמיד. אבל היא השתעממה. היא הלי כה להתרחק בברכות. היא נסעה במכוני גית. היא חססה מחוסר מעשה, היא עמי דה על סף בגידה.

החבור שישב לידה היה צעיר ממר רוזנברג בחמש עשרה שנה. הוא לא היה יפה חואר ולא פיקח ולא שום דבר. הוא היה סתם בחור. הוא היה חברה נעימה. טבעת הנישואים היתה בארנקה, פספוטו היה על כל דבר, והוא היה מוכן לכל תעלול. עד כדי נטיעה פתאור מית לקצווי ארץ.

הם שחו יחד, אכלו גלידה יחד (היא היה גילתה לו את עשרה, ואת המכונית היתה צריכה להסביר בשקר). הלכו לקולנוע, וישבו במקומות שקטים ואפי לים. סועדים היו צנע, אבל מתוך צחוק ומתחלת. הוא גם לא היה מגולח כראוי, ונשקויתו (כשהגיעו לזה) היו נעימות ביותר.

ויום אחד לא בא שמעון למקום המיועד. אירנה נפלה בה רוחה. היא השתעממה עד מות. היא כעסה על כל העולם.

למחרת בא, לבוש בגדי עבודה מרור ואמר, וביקש את סליחתה. הוא התנצל ואמר כי חופשתו קוצרה בכמה ימים, עקב מחלת חבר. אולי תרשה לו לבוא אליה הביתה בערב, ואז יוכלו לצאת יחד. הוא נהג שכיר, וצריך לעבוד.

כמובן שאליה הביתה לא בא. בואת לא רצתה. אבל הם המשיכו להפגש בערבים, ואירנה נהנתה מאד מחברתו. אירנה כה נהנתה עד כי חייה בבית מר רוזנברג נראו לה חסרי טעם. אירנה החלה מהרהרת. אירנה לא היתה טפשה. אירנה מצאה במהרה כי היא פשוט מאוהבת בשמעון, ונהגשכיר זה.

ואז פתאום הגיע מברק מבעלה. הוא חוזר הביתה בעוד יומיים. בערב, כשישבה עם שמעון, היתה רוחה עכורה. שמעון תבע הסברה, ואי רנה אמרה לו כי לא תוכל להפגש אתו יותר. שמעון שאל מדוע, אירנה אמרה לו כי אין היא רוצה, ודי.

זאת היתה חוצפה. היא, אירנה, הגברת רוזנברג, הדרה בעושר, החיה בעושר, מתבקשת לוותר על כל זה בשביל -- מה?

אירנה לא פגעה בשמעון. היא הס' בירה לו, בנימוס רב, כמה היא מאיר שרת בחיי נישואיה. שמעון הוא יריד טוב, חברה נעימה. אבל אין זאת אומרת כי מוכנה היא לעזוב את בעלה בגללו. אלא ששמעון נעלב. הוא חשב שאי רנה רגה מאוהבת בו. מה היה כל הענין? משחק? היא התלה בו? "את", צווח לאירנה, "מכרת את עצמך בכסף. את אינך מסוגלת לאהבה. את אשה מכורה."

היא ניסתה להתנצל, אבל שמעון היה בחור פשוט. הוא לא הבין תככים. הוא פקד על אירנה להואיל ולהסתלק. ולאירנה לא היתה בררה. היא קמה ממקומה, אמרה לו כמה מלים חריפות על נימוס ועל יחס, והלכה הביתה. אבל דבריו בערו.

ועתה שכבה אירנה במטתה, סמויה מאור היום מתחת לשמיכתה. והיא מהרהרת ומהרהרת, ודואבת. שוב לא תראה את שמעון. די. חלף הכל וזה היה כל כך נעים. ולזה לא היה צריך כסף. שמעון לא בזבו עליה כסף. ובכל זאת היה נעים.

ומחר עומד בעלה לחזור. והיא אי ננה רוצה בו. היא סלדה ממנו. מה כל העושר. מה כל הנוחיות. כשאין אל זה -- מה? אהבה? סיפוק?

לא. אין היא רוצה בכל זה. כבר ניסתה. שלוש שנים ניסתה לחיות בעור שר, ברווחה. אין זה מספיק.

אירנה החליטה. היא תלך אל שמעון, ותתפייס. כן. היא מוותרת על הכול בגללו. דירה כמו כל חברותיה. היא תעבוד במטבח. היא גם תנקה את הבית. תרחץ את הרצפה. אבל בחברת שמעון. רק לא רוזנברג זה.

היא הסביר, לשניהם הסביר. קורים דברים כאלה. בחורה נישאת, ומתחרטת טעות היתה. אירנה חשה עצמה פתאום טהורה וזכה.

היא קפצה ממטתה, והתלבשה במי הירות. מכיון שהחליטה, שוב לא רצ' תה לדחות את הביצוע. היא יודעת אי פה סועד שמעון בצהריים. זה במסעדה קטנה ברחוב הרצל. אחרי דרך יפרתלי אביב. היא תרוץ מיד לשם. מה השעה? עוד תספיק. היא עוד תמצא אותו שם. היא עצמה חשה רעב. לידה היה מגש הכסף עם הלחמניות שהביאה לה אסתר, לחמניות מרווחות בחמאה. אי רנה לקחה אחת מהן ונגסה ממנה. תוך כדי כך לקחה לידה את העתון, ועברה עליו ברפרוף. איים, ויכוחים בכנסת. נפט. לא מענין. כינוס. מה זה? אין סנסאציות היום?

אירנה עברה לחמניה השניה, ופת' אום חשה כאלו הכה מישהו בפטיש על קדקדה. (מותו הפתאומי של הנדבך המיליונר הארי יורדן, שומעים אנו כי יורשו היחיד נמצא בישראל, והוא נהג שכיר בשם שמעון ירדני...)

מדכת הג'ונגל
מערפל 79...

אלי מיתמר מציירת את עצמה
... לשמש

שלי הוא -- אני. וזה ישעמם מאוד לאנשים אם יראו את פני בכל ציור. וכן אני מוכרחה לצייר את עצמי ב" ואריאציות שונות. אבל זה סוד".

האם גיוס הכנות מיותר?
(המשך מעמוד 6)

בכל הויכוחים על הצבא נשכחה, בדרך כלל, נקודה בעלת חשיבות יזכרעת: כמה זה עולה?
אסור לנו לפרסם כמה עולה לצבא כל מגויסת, אולם לא אגלה סוד אם אומר שסכום זה עולה על המשכורת המקובלת של פקידה, אחות או סלפוניסטית במשק האזרחי. לוא היה הצבא מקים שרותי-גיוס שחברותיו תקבלנה משכורת רגילה תמורת עבודתן ותחייבה את חייהן הפרטיים -- היו ההוצאות יורדות למחציתן ופריון-העבודה הכללי בשרותי הצבא היה עולה פי שנים או שלושה.
אין זה ויכוח מופשט. עשרה פועלים משלמים מסי-הכנסה כדי לשלם את הוצאות-המחיה של חיילת אחת. שאלה גדולה היא אם לא היה כדאי יותר לצבא להשקיע כסף זה בקניית ציוד כבד.
מראשיתו סבל הויכוח על שרות הגיוס מעודף של דמוגוגיה. פיטפטן על שוויוניות לגשים (שהוא יקר לכל אשה מעל לגיל הגיוס), על חינוך לאומי ועל פראות וכומצ. היגיעה השעה לשים קץ לפטפטנות זו ולשאול: למה זקוק הצבא באמת, וכיצד אפשר לספק את צרכיו בצורה הולאה, היעילה והצודקת ביותר.

אלי מיתמר (ראה שער) החלה ללמוד ציור בגיל שלש-עשרה וחצי בלונדון. בגיל 16 כבר הוצגה תערוכתה הראשונה. אחרי 4 שנות לימוד בבית-הספר נכנסה לקולג' המלכותי ל-אמנות, אולם אחרי שנה הפסיקה את לימודיה משום "יותר מדי אקדמיים".

האקלים הלונדוני ני משפיע לרעה על האמנות שם. הער"פ, הלחות וחוסר-האור מזכאים, וזה מתבטא ביצירות ה-אמנות. מה שדרוש לצייר זה צבע, ש"מש, רוח, חום. לא כדי לצייר אותם, אלא בגלל השפעתם הנפשית. את אלה היא מצאה כאן בארץ.

"תאמרו אולי ש'זהו אידיאליזם, אולם אני מתביישת להיראות שאני מושפעת מאוד ביצירותי מ'הרגשת מפעל הת-חיה הלאומית ובגית עם חדש. אלה ה-עוסקים באמנות יר-עו להעריך יפה גוי-רם נפשי כה חזק".

אלי מיתמר עיר-מת לערוך תחודש תערוכה של ציוריה בגלריה כץ בתל-אביב, ובה תהינה מוצגות גם יצירות-חיה החדשות מאז הגיעה ארצה וגם יצירות שהביאה עמה מאנגליה.

אחד הקשיים הג-דולים אשר נתקלה בהם, מלבד חוסר-אולפן מתאים, הוא חוסר דגמים (מוד-לים). כי בארץ, שלא כברוב מדינות העיר-לם, אין מקצוע מודל-ציירים מקובל. בארצות אחרות נר-הוגה שכירת דגם משותף. כמה ציירים שאין ביכולתם להע-סיק דגם מיוחד לכל אחד, מציירים יחד, ומעסיקים מודל אחד

לכולם. אולם כאן אפילו מודלים אינ-דבידואליים הם נדירים. "אני כאן מוכרחה להשתמש בהרבה יותר דמיון בציורי, כי המודל הקבוע

המצבעה לבעלי טעם
ק ש ת מ נ ק ה ו צ ו ב ע ת

ה ב י ת ה

יום ה' 29.6 "העיירה שלנו", ת"א מוצ"ש 1.7 "בקץ הימים" ת"א יום א' 2.7 "אותלו" (לישובי העובדים בדרום) תל-אביב יום ב' 3.7 "בקץ הימים", תל-אביב יום ג' 4.7 "טוביה החולב" ראש-צ" יום ד' 5.7 "בערבות הנגב", ת"א (מטעם קה"ק לזכר הרצל וביאליק) לילדים למטה מגיל בית-הספר -- אסורה הכניסה בהחלט התחלת ההצגות הרגילות ב-8.30 בערב

א ה ל

תיאטרון פועלי ישראל

יום ה' 29.6 "אינקובטור על הסלע" 9"ב "ציון" ירושלים מוצ"ש 1.7 "אינקובטור על הסלע" תל-אביב יום ב' 3.7 "יעקב ורחל" מטעם המחלקה לתרבות ולנוער תל-אביב יום ג' 4.7 "החייל האמיץ שווייק" תל-אביב התחלת ההצגות הרגילות בשעה 8.30

תיאטרון קאמרי

מוצ"ש 1.7 "רק אתמוך נודדה" תל-אביב ב-8.30 "מוגרב" יום ראשון 2.7 יום שני 3.7 "הצגת ככורה" "ה י ל ו ל ת ר פ א י מ" קומדיה מאת נואל קוארד עברית: יאיר כורלא ההצגה: ח. סמטאי (גסנר) התפאורה: ז. דוד

השבוע סיבוב התיאטרון הקאמרי במשקי הגליל העליון. ב ק ר ו ב "ר ב י ז ו ר" מאת נ. ז. גוגול עברית: א. שדונסקי הבמאי: פ. שרף

לר-לה-לו

2 הצגות לערב 7.20, 9.45 הצגות אחרונות לפני חופשת הקיץ אופנוך בתל-אביב... כרטיסים: בקופת "ישה חסן" יום ה' 29.6 אולם "היכל" ב-8.30, פ"ת

קולנוע

תל-אביב
אופיר -- כשהאשה מושלת (בצבעים טבעיים)
אוריון -- במרחב העמק (2)
אסתר -- לפתח חטאת רובץ (2)
מגדלור -- האושר היה כה קרוב
חיפה
אורה -- הקרב על סטלינגרד, חלק ב'
ארמון -- אידיליה יהודית-אירלנדית

היאפון
משחת השמכון נלא סבון לנשים עדינות
ביציאפון
משחת השמכון נלא סבון ובעל סגולת תכנון מחנקים ביו זוכי
התחרות
400.- לי במזומנים כשי לימי-ההולדת כרטיס אצנ הסכמים
היא

ללמוד לרקוד?
רק אצל
הנס-גוט
תל-אביב, רח' בן יהודה 64
נפתח מחדש סניף בחולון
מול ב"ח - מכסף"

ת ע ז
תיאטרון עממי זעיר
"שונא הנשים"
קומדיה מאת קרני אודוני במוצ"ש, 1.7.50 בשעה 8.30 באולם "הפועל", תל-אביב כרטיסים: ב"כרטיס", רח' אלנבי יבערב ההצגה בקופה

ה מ ט א
בעלי המיניסטר
יום ה' 29.6 חיפה יום ב' 3.7 הרצליה יום ג' 4.7 תל-אביב
לאידה לייכטר
איחולים לבנים לנשואים עב"ל
בן דוד נתן צויגנהפסט
אידה ושוק
אורזשקס
שפת ברכות להולדת הבת מאחלים משפחת כרוידה

כתובת המערכת והנהלה: תל-אביב, רחוב לילינבלום 12, טל' 4414, ת.ד. 136 / האהראי: מידו שיף / העורך: אורי אבנרי / המו"לים: אברהם גורדון ושלום כהן / דפוס מ. שהם, תל-אביב, רחוב סין 6, טל' 2239 / גלופות: צינקר גרפיה, ארץ-ישראלית" בע"מ / ההפצה: דוד טופל ובניו.

העולם הזה צוחק

האב: בתי, את יודעת שאני אדם מתקדם. ולא אכפת לי כלל עד איזה שעה נשאר החבר שלך אצלך בלילה. אבל הואיל נא לבקש ממנו שלא יסחב את עתון הבוקר קר כשהוא הולך.

רפי סימון, ירושלים.

אחד: אני נולדתי בחל צביב. שני: זברים מוזרים קורים גם בפחת תקרה.

י. נוריק, ת"א.

ספירטואים שבכפר הזמינו את שופט השלום המקומי שהיה פסרן לתחרות כדורגל. ברגע דרא מאמי על המגרש קם פתאים שופט השלום וביקש להפסיק את המשחק. הפסיקו. וחילו למר צא פיר. פתח האיש הטוב ואמר: "אין אני יכול לראות ריב בין בני אדם בגלל כדור. לכן כל שחן יקבל כדור לעצמו, ולא יריבו ביניהם."

דניאל קורנפדר
תל-אביב

הרופא: זאת היא האשה היחידה שאני אוהב. האחות: ומ' דוע אין אתה נושא אותה לאשה? הרופא: זה למ' עלה מיכולתי. היא הפאצינט הטוב ביותר שלי.

רפי סימון
ירושלים

חלום הכלחות של בעית החנוך

שני גנבים החליטו לסלק עצמיהם מעל מרפסת. עלה אחד והורידם, אחד אחד, ומסרם לשני שעמד ברחוב. פתאום עבר שוטר, ושאל: "הי, מה זה פה?"

"אנחנו מכינים הפתעה לחבר שלנו שגר פה," אמר זה שלמטה, "יש לך יום הולדת." אמר השוטר: "לא, לא. זה אסור." אמר הגנב: "דויד, השוטר אינו מס' כיס. בוא גוריד את העצמיהם." יפה ש, תל אביב.

איש טייל לתומו בגן. פתאום הגיח לקראתו איש וסכינו שלופה בידו. "כס' פך או חיין", קרא המתנפל, ופתאום מלמל: "סלח לי. זו סכין של חלב." אמר השומקן, גם ציונה.

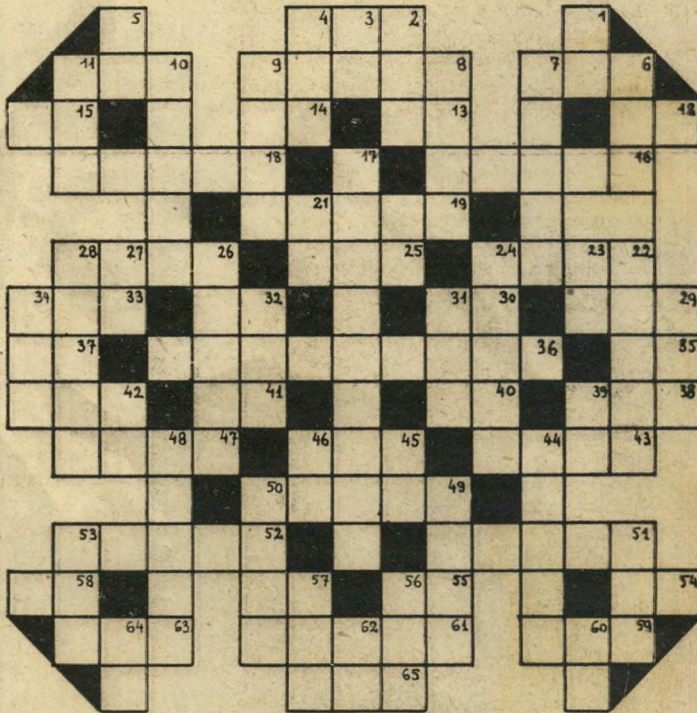
בפרס של לירה אחת זוכה בעל הבית דיונה הנדפסת ראשונה במדור. בדיחות יש לשלוח לת. ד. 136, ת"א.

"לא השגתי כרטיסים לזינוי וויסנברג, אבל נוכח ללכת למשפט עקובוביץ'..."

מאונך: 2 -- דרך על פני נהר; 6 -- איש צעיר; 8 -- תוצרת הוליווד; 10 -- הכניס לתוך גזזלים; 12 -- סוף; 13 -- פירח; 14 -- קול חוזר; 15 -- עוף טורף; 16 -- שטח אדמה רחב; 18 -- ראיית העתיד; 19 -- גמר הריון; 22 -- בה מקדשים אשה; 25 -- עיר כהנים; 26 -- לא אטי; 29 -- סעודה (הכלי בו הוכנה); 30 -- גם; 32 -- מאיר בלילה; 33 -- הנרצח הראשון; 35 -- רצועה; 36 -- מאורע ספורטיבי בינלאומי; 37 -- קיים; 38 -- פעולת תגמול; 40 -- דגל; 41 -- ידיעות רבות; 42 -- דפיקה; 43 -- משרד; 45 -- קיבוץ של חיות; 47 -- מריבה עם אלמות; 49 -- בין הסף והמשקוף; 51 -- אליל הנפחים; 52 -- חרצן; 54 -- גבעולי התבואה; 55 -- חברת אוטובוסים; 57 -- רבות כאלה בפיך; 58 -- מה שגובים ממך; 59 -- לא עקרי; 61 -- עובדה שלא הובררה; 63 -- סיחר; 65 -- בה צדיפ.

מאונך: 1 -- מרטיב את העשב בקיץ; 2 -- בשר ודם; 3 -- אשר ל...; 4 -- זמרה; 5 -- הוא ההולם בגופך; 6 -- מכאלה עשוי שלד; 7 -- פודה ימציל; 8 -- כלי להחסנת גזזלים; 9 -- רוך; 10 -- כתביד בקולמוס ראשון; 11 -- שלהבת; 17 -- מגן תל חי; 20 -- בכיס (לפסל וכדומה); 21 -- ענן; 22 -- חצובה, שרשיף; 24 -- אסון; 26 -- כלי רוכבים; 27 -- אלוהים; 28 -- גשם טוב; 29 -- רעב; 31 -- מאונכים; 32 -- כיס עור; 34 -- אבן מאבני החושן; 39 -- זז; 42 -- אבי העגל; 44 -- כחול בהיר; 45 -- אשת התיש; 46 -- סוד; 48 -- מחלת עינים; 49 -- מס עתיק (אחד משלושת המסים של הקיסרות הפרסית); 50 -- ארגון מחתרת צבאי בימי המאנדאט; 51 -- צנור הבליעה; 53 -- חיית טרף ממשפחת החתולים; 56 -- מלך העופות; 57 -- שר החיץ; 60 -- זהב טהור; 62 -- תולעת ספרים; 64 -- גבעת מים.

פתרון תשבץ מספר 23

מאונך: 1 התפתחות; 2 פי; 3 הר; 4 ריפוח; 5 תם; 6 מוש; 7 מר; 8 עיה; 9 זר; 10 מבט סער; 11 שומר ליל; 12 קדור; 13 רע; 14 קדור; 15 בשושה; 16 נווד; 17 צעודה; 18 בזה; 19 צעודה; 20 ינה; 21 זשת; 22 מלג; 23 דב; 24 ענבים; 25 בל; 26 תו; 27 טף; 28 קב; 29 חם; 30 דת; 31 עש; 32 פה; 33 תה; 34 לט; 35 קו; 36 פח; 37 מעברת; 38 פה; 39 ריפוח; 40 מוש; 41 מר; 42 ער; 43 שיה.

פרסים שבועיים לפותרים התשבצים

בין פותרים התשבץ שמעטפותיהם שאי את חותמת הדאר של תאריך לא מאוחר מיום ד' לשבוע, יוגרלו 2 פרסי ספרים. על המעטפה יש לציין "פתרון תשבץ".

ואלה הזוכים מבין פותרים תשבץ מס' 22:

- 1 נחמיה מאיר-ניבמ' חיפה, רחוב ארלורוב 46, "אנציקלדי פדיה למוסיקה" לישראל שליטא (הוצאת יהושע ציציק);
 - 2 דאה קפלן, חיפה, רחוב השלח 8, "האזרח תום פיין" להארד פאסט (הוצאת "עם עובד").
- בין פותרים תשבץ מס' 23 יוגרלו:
- 1 "הטור השבועי" לנתן אלטרמן (הוצאת "עם עובד");
 - 2 "רדי זהב", אוסף אגדות רוסיות, למיכאל רכבי (הוצאת יהושע ציציק).

העולם הזה

אירן סקוריק
הבאלרינה של
הבלט שאנו-אליזה